35

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ȘTEFAN TITA

Piticii în Țara lui Guliver

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

ŞTEFAN TITA

PITICII ÎN ŢARA LUI GULIVER

*

Colecţia "Povestiri Ştiinţifico-Fantastice"

35

CAPITOLUL I

- 1 -

Orice s-ar spune, acela care se îndeletniceşte cu iscodirea şi redarea a tot felul de povestiri are în viaţă mari bucurii. Spre deosebire de omul de rând, povestitorul poate deszăvorî tainiţe nebănuite, poate pătrunde în miezul întâmplărilor, poate călători, ca nimeni altul, prin timp şi loc – înainte şi înapoi. Şi toate acestea, spre ştiinţa ta, cititorule. Iar câteodată şi spre desfătarea ta…

Astfel fiind, vom începe povestirea noastră arătând cum în zorii zilei de 7 martie 19… un grup de navigatori se afla în cabina de observaţie a vasului blindat „Victory IV”. Vasul înainta cu o nemaipomenită iuţeala pe apele Nordului şi era mânat de puterea descătuşată a atomilor.

Deodată, unul dintre navigatori, secundul Tom Border, supranumit Ţiparul, din pricina agilităţii de care dădea dovadă, surprinse o zvâcnitură puternică pe ceasul aparatului.

– Un gheţar! strigă el fericit şi nu-şi mai găsi astâmpăr. Un gheţar, domnule căpitan.

Căpitanul Johnson era mult mai potolit decât secundul. Tom Border. La rândul său, îşi arunca privirea pe aparat şi mormăi cu pipa între dinţi:

– Mda, un gheţar…

Apoi, ştergându-şi pipa, lua o atitudine solemnă şi rosti grav:

– Un gheţar la orizont! în numele majestăţii sale, fiţi gata de atac!

În adevăr, misiunea navigatorilor de pe corabia blindată „Victory IV” era aceea de a da bătălia cu

gheţarii. În numeroase rânduri, bombardamente şi explozii au transformat în pulbere acei uriaşi de gheată.

Spectacolul bătăliilor cu gheţarii era de o măreţie unică. Imensa masă plutitoare, în mai puţin de o frântură de secundă, devenea o infinitate de particule scânteietoare care acopereau întregul văzduh. De acolo cădeau sub forma unei ploi fosforescente, ce îmbăta privirea şi inima. Toate acestea însă nu constituiau un simplu joc gratuit. Se urmăreau anumite obiective ştiinţifice şi economice.

Cercetări amănunţite au dovedit că uneori există în gheţari avuţii nebănuite şi rămăşiţele unor civilizaţii de mult amurgite. Au fost astfel scoase la iveală numeroase mărturii de o nepreţuita valoare: vase de aur şi platină; pietre care prin strălucirea lor întreceau cu mult razele verzi ale smaraldelor ori cele albastre al e safirelor şi care prin mărimea lor puteau sta alături de ouăle de struţ; plante ciudate; animale amfibii cu forme nemaiîntâlnite — şi multe altele. Dar adevăratul scop al acestor expediţii era de a descoperi în vasta şi încremenită singurătate a gheţarilor minereuri de mare preţ.

Până la urmă, procedeul de a bombarda munţii plutitori de gheaţă, s-a dovedit a nu fi tocmai cel mai potrivit.

O dată cu pulverizarea blocurilor se prăpădeau şi unele din aceste preţioase mărturii ale trecutului.

De aceea, în ultimele expediţii, fusese aplicat cu mult succes un alt procedeu: acela al topirii treptate a gheţarului. De îndată ce aparatele fixau poziţia exactă a masivului plutitor, câteva torpile de proporţii obişnuite ţâşneau de pe vasul explorator. Dar torpilele, ciocnindu-se de gheţari, în loc să facă explozie, pătrundeau adânc, înşurubându-se în pereţii lor strălucitori. Acţiunea lor începea abia acum, o acţiune lentă, cu totul deosebită de binecunoscuta acţiune explozivă a torpilelor marine.

Manevrate de pe bordul vasului explorator, ele

deveneau pur şi simplu un izvor nesecat de lavă incandescentă care se infiltra în carnea gheţarului, topind-o încetul cu încetul şi împiedicând, totodată, reîngheţarea masei topite printr-un fluid continuu de aer fierbinte. Astfel, orice observator putea constata fără o deosebită osteneală cum se produce în scurtă vreme o gârbovire a gheţarului atacat, o împuţinare, o dislocare de blocuri şi până la urmă o totală topire.

Când răsună binecunoscuta comandă a lui Johnson: „Un gheţar la orizont! Fiţi gata de atac!” în jurul Ţiparului se adunară în grabă două echipaje: unul care lansa torpilele purtătoare de lavă incandescentă şi altul a cărui misiune era cu mult mai anevoioasă: de a căuta urme de minereuri. Fireşte, cea de-a doua echipă era numeroasă şi în întregime alcătuită din navigatori încercaţi. Printre ei se aflau Mac Intyre tatăl şi fiul, oameni de o mare temeritate şi care acţionau într-o deplină şi uimitoare unitate de mişcări. Iniţiativa unuia era pe loc completată şi desăvârşită de celălalt.

- 2 -

Atacul a durat aproape patru ore încheiate. În cabina de observaţie, căpitanul Johnson urmărea pe ecran fiecare fază şi intervenea cu o comandă scurtă ori de câte ori socotea ca este trebuinţă.

Cititorul aşteaptă poate unele amănunte în legătură cu desfăşurarea bătăliei care a avut loc. Cu multă părere de rău, povestitorul nu-i poate satisface această dorinţă, întrucât ar însemna să se îndepărteze de la obiectivul povestirii sale, încărcând-o cu unele detalii, desigur, interesante, dar care nu pot contribui cu nimic la înaintarea naraţiunii de faţă. Povestitorul poate cel mult să-i relateze în puţine cuvinte una dintre isprăvile celor doi Mac Intyre, tatăl şi fiul, ispravă care, de altfel, ne introduce în însuşi miezul acţiunii.

La un moment dat, cei doi temerari navigatori, manevrând nişte aparate emiţătoare de ultrasunete cu care topeau şi dislocau porţiuni de gheaţă, zăriră lucind sub un strat subţire şi transparent ca o sticlă nişte rotogoale de metal galben.

– Hello boy, spuse tatăl, aici trebuie să fie un tezaur cu străvechi bănuţi de aur.

– Cam aşa ceva, răspunse Mac Intyre fiul şi-i făcu cu ochiul.

În acelaşi timp, prin difuzorul minuscul pe care-l aveau pe piept, auziră glasul căpitanului Johnson:

– Aveţi grijă să nu se piardă niciuna din monedele găsite!

– Al naibii lup, a auzit ce-am vorbit şi se teme că-l vom fura, rosti Mac Intyre fiul.

– Crede că toată lumea-i ca el, adăugă tatăl şi-şi completă spusele cu o teribilă înjurătură marinărească.

Nu suntem siguri dacă microfonul deschis a transmis urechilor căpitanului Johnson acest scurt dialog între tată şi fiu. Ceea ce putem afirma cu certitudine e faptul că a urmat o nouă comandă adresata Ţiparului:

– Secund Tom Border, urmăreşte îndeaproape pe cei doi Mac Intyre! Secund Border, ai grijă să nu dispară ceva!

În câteva clipe, Ţiparul se şi afla lângă cei doi încercaţi navigatori. Dar, în locul presupusului tezaur, îi fu dat să găsească cu totul altceva.

– Unde-s monedele găsite?

– N-am găsit nicio monedă. Dar peste o comoară tot am dat, spuse zâmbind Mac Intyre.

– Ai aţi găsit poate pietre preţioase?

– Nu, nu-i vorba nici de aur, nici de pietre preţioase..

În clipa aceasta, în microfon sună din nou glasul lui Johnson:

– Secund Tom Border, nu te lăsa prostit! Am văzut cu ochii mei pe ecran când cei doi Mac Intyre au scos din

gheţar un sac plin cu monede mari de aur.

– Aţi auzit ce spune comandantul? Unde-i sacul? Predaţi-l numaidecât, până nu-i prea târziu pentru voi.

Mac Intyre, căutând să zâmbească, îl pofti pe secundul Border să examineze împreună sacul scos din gheţar.

Sacul era un fel de manta lungă ostăşească, cu glugă şi cu nasturi lucitori de metal, pe care îi luaseră la început drept bănuţi de aur. Iar în manta se afla, cum era firesc să se afle: posesorul mantalei. Un om minunat conservai, cu trăsături energice, voluntare, cu plete lungi şi ale cărui veşminte arătau, fără putinţă de îndoială, că era un călător al veacurilor trecute,

– Nu-i şi aceasta o comoară? râse-n nasul lui Tom Border Mac Intyre fiul.

Căpitanul Johnson, care urmărise pe ecran scena descoperirii acestui ciudat călător, în mantaua pe care o luase drept un sac plin cu aur, dădu o nouă comandă.

– Aduceţi-l imediat pe bord! Nu vă atingeţi de buzunarele lui!

- 3 -

Pe vasul „Victory IV” se afla şi un medic, nu tocmai tânăr, pe nume Sam Batle. Batle dovedise într-o vreme o mare pasiune ştiinţifică. Această pasiune era, de altfel, şi motivul care-l făcu să se angajeze ca medic pe vaporul explorator „Victory IV”. Când fu încunoştinţat de Johnson că pe bord fusese adusă o făptură omenească, minunat conservată în gheţar, el aproape că zbură, împins de curiozitate şi nerăbdare, spre cabina de observaţie, unde se afla întins pe o masă preţiosul trofeu.

Johnson, sub privirile batjocoritoare ale celor doi Mac Intyre, îi scotocea tocmai prin buzunare. Dar spre dezolarea lui, în locul obiectelor de mare preţ pe care nădăjduia să le descopere, nu găsise decât o busolă, o hartă marină, un ceas cu lanţ de nichel, un certificat de

identitate pe care nici Johnson, nici Tom Border nu avură curiozitatea să-l cerceteze şi, în sfârşit, înfăşurate într-o batista, două păpuşi: un bărbat şi o femeie. Chipul distins al bărbatului era împodobit de o bărbuţă castanie. Cel al femeii scânteia de o negrăită frumuseţe. Avea gene lungi, mătăsoase şi trăsături pure, armonios îmbinate.

Ambele păpuşi erau atât de iscusit executate, încât ai fi putut crede că-s două minuscule fiinţe omeneşti. Păpuşile erau înveşmântate în nişte costume care se purtaseră cu veacuri înainte, aşa cum purta şi ciudatul călător, în buzunarul căruia au fost găsite. Costumele lor păreau a fi însă mult mai scumpe.

Batle era un om timid din fire, cum se întâmplă să fie unii oameni îndreptaţi către anumite preocupări ştiinţifice şi nu au un contact prea apropiat cu semenii lor. Cu toate acestea, când i-a zărit pe Johnson şi pe Border scotocind prin buzunarele călătorului din trecut, nu şi-a putut stăvili pornirea de a exclama indignat:

– Dar bine, mister, de asta vă arde acum?

Şi, fără să-i mai pese că disciplina impunea o atitudine de respect ierarhic faţă de comandant, îl împinse cât colo şi aproape că se năpusti asupra călătorului scos din gheţar şi începu să-l cerceteze, cu uimitorul gând că l-ar putea readuce la viaţă.

Poate nu vei crede, cititorule, cele ce-ţi înşirăm noi aici, dar lucrurile s-au petrecut aidoma. Închipuiţi-vă! Organismul acelor fiinţe, menţinut în condiţii cu totul neobişnuite, a depăşit limitele unei existenţe umane, conservându-se timp de mai multe secole. Iar acum, ciudatul călător putea fi readus la o existenţă normală, ca a mea ori ca a dumitale. Da! întocmai aşa!

Şi aici e cazul să arătăm că mistuitoarea pasiune ştiinţifică a doctorului Batle a fost aceea care a săvârşit această minune.

Nici de data aceasta nu vom intra în descripţia amănuntelor tehnice. Socotim că e de ajuns să spunem

că, adaptând la nevoile momentului cel mai desăvârşit aparat de trezire la viaţă a fiinţelor marine îngheţate, după o muncă titanică şi ajutat de cei doi Mac Intyre, transformaţi în asistenţi, Batle reuşi să-l facă pe originalul prizonier al gheţarului să deschidă ochii şi să se uite mirat în jurul său.

– Evrika! strigă transpirat şi fericit Batle, aidoma lui Arhimede, când descoperise faimosul principiu care-i poartă numele.

Bucuria fu însă de scurtă durată. O nouă toropeală învălui conştiinţa celui abia trezit şi acesta recăzu în somn. Urmară clipe de deznădejde şi poate că, fără îndemnul celor doi Mac Intyre, Batle s-ar fi lăsat păgubaş.

– Eu zic să mai încercăm o dată! spuseră bătrânul şi fiul.

– Bine, să mai încercăm! conveni Batle, stimulat de încrederea celor doi marinari. De data aceasta, izbânda a fost deplină. „Pacientul” se trezi cu adevărat. Când fu în stare să se mişte şi să vorbească, primul gest fu să-şi caute batista cu cele două minunate păpuşi şi să întrebe în acelaşi grai în care se exprimau cei de pe "Victory IV":

– Unde sunt Gatina şi Beloger?

Între timp Johnson, cuprins de păreri de rău că nu a găsit ceva mai de preţ, îşi aruncă într-o doară privirile pe certificatul de identitate găsit asupra călătorului readus la viaţă. Deşi cerneala se ştersese aproape cu totul, Johnson reuşi să citească numele caligrafiat pe prima filă. Făcu deodată ochii mari, nevenindu-i să creadă Cât era el de calm, o asemenea descoperire îl umplu de uimire. Mai citi o dată şi apoi, pentru a se încredinţa că nu se înşeală, întinse lui Border certificatul.

– Secund Tom Border, citeşte, te rog, cu glas tare, numele captivului nostru.

Border luă certificatul şi, ducându-l aproape de ochi, silabisi:

– Gu… li… ver…

Cititorul este poate dezamăgit că povestitorul nu i-a rezervat lui Guliver o apariţie mai spectaculoasă şi că a folosit binecunoscutul procedeu: viaţa adormită între gheţuri.

Ei bine, n-are dreptate! Povestitorul a socotit că un asemenea vestit navigator nu putea fi găsit decât în mijlocul apelor, chiar dacă între timp au îngheţat din pricina anumitor „peripeţii” ştiinţifico-fantastice, cunoscute din cărţi…

Aşadar, Guliver fusese readus la viaţă!

Cine n-a citit isprăvile acestui celebru navigator, popasurile lui în ţara piticilor, uriaşilor, a nechezilor, în descrierea suculentă şi fermecătoare a nu mai puţin celebrului scriitor Jonathan Swift?

Pentru a-şi împrăştia orice umbră de îndoială din suflet, Johnson se repezi la captivul readus la viaţă, care tocmai cobora de pe masă, şi-l întrebă cu glasul sugrumat de emoţie:

– Spune-mi, spune-mi, dumneata eşti cu adevărat Guliver?

Guliver zimbi. I se părea curios că oameni care vorbesc acelaşi grai cu el să-l întrebe dacă este cu adevărat Guliver când el nu-şi dezvăluise faţă de nimeni încă identitatea. Vru să-şi scoată certificatul din buzunarul interior al vestonului, dar constată că e gol. Atunci, amintindu-şi parcă ceva, redeveni dintr-o dată foarte serios şi întrebă aproape răstit:

– Unde sunt Gatina şi Beloger?

– Cine? întrebă la rândul lui Johnson.

Auzea pentru prima oară aceste mime ciudate.

– Gatina şi Beloger, stărui Guliver lovind cu pumnul în masă. Când mi-am dat seama că se va produce naufragiul i-am înfăşurat într-o batistă şi i-am pus aici, în buzunar, iar când m-am deşteptat din îndelungatul meu somn, nu i-am mai aflat acolo. Unde-au dispărui?

Abia acum se dumiri Johnson că Guliver întreba de cele

două păpuşi, pe care el, negăsind altceva mai de preţ, le şi dosise.

– A! vorbeşti de păpuşile acelea mititele

– Ce păpuşi? îl întrerupse Guliver, Sunt oameni ca mine şi ca dumneata

– Oameni? Ce fel de oameni? întrebă de data aceasta doctorul Batle, presimţind că se află înaintea unei noi surprize.

– Sunt locuitori ai Liliputaniei, pe care i-am poftit să mă însoţească la întoarcerea mea din a doua călătorie în ţara lor.

Mac Intyre tatăl îşi lovi feciorul cu cotul:

– Ai auzit?

Întrebarea îşi avea tâlcul ei. Pentru Mac Intyre fiul nu exista lectură mai pasionantă decât „Călătoriile lui Guliver în ţara piticilor”. De aceea nici nu răspunse tatălui său, ci începu să caute cu înfrigurare prin cabina de observaţie pe cei doi locuitori ai Liliputaniei. Piticii... piticii despre care citise atâtea în cartea lui Swift se aflau, aşadar aici, în imediata lui apropiere. Dar unde-or fi dispărut? Doar înainte cu câteva clipe fuseseră trântiţi deoparte într-un colţ, iar acum, poftim, parcă i-ar fi înghiţit oceanul. De fapt, Johnson avusese grijă să-i dosească într-unul din încăpătoarele sale buzunare tăinuite de clape şi cusături.

Auzind însă că-i vorba de făpturi omeneşti, Johnson se grăbi să-i scoată la iveală. Ce-i trebuiau pitici?

– Iată-i, bâigui el puţin stînjenit de privirile ironice ale celor doi Mac Intyre. În grabă… din nebăgare de seamă, au ajuns aici… în buzunarul meu.

Guliver luă acele făpturi în palmă şi le privi cu durere. Zăceau inerte, şi nimic nu trăda că ar mai fi fost în viaţă.

– Sărmanii, rosti el grav. Au fost răpuşi de vitregia vremurilor prin care am trecut.

O lacrimă grea se prelinse pe obrazul vestitului călător.

– Un om ca dumneata n-ar trebui să plingă! spuse

Johnson şi strâmbă nemulţumit din nas. Îl decepţiona purtarea lui Guliver. Auzi, să plângă pentru nişte pitici!

Iar Ţiparul, deşi nu rosti niciun cuvânt, fu în totul de părerea comandantului său. Cei doi Mac Intyre împreună cu doctorul Sam Batle erau însă de altă părere. Iar acesta din urmă formulă chiar o lapidară cugetare, pe care o subscriem şi noi din toată inima:

– Un om cinstit nu trebuie să se ruşineze de lacrimile sale!

Mac Intyre fiul îl întrebă atunci pe Batle în şoaptă:

– Oare cu ei nu se poate înfăptui minunea săvârşită cu Guliver?

– Nu-i vorba de nicio minune, ci de aplicarea unor principii ştiinţifice, i-o reteză Batle, care nu putea suferi nici măcar într-o convorbire amestecul minunilor în îndeletnicirile lui medicale.

– Fie ce-o fi, numai trezeşte-i la viaţă, se rugă Mac Intyre fiul de el.

– Hm, vezi, treaba-i mult mai grea. Nu cunosc organismul piticilor şi nu ştiu în ce fel poate reacţiona, răspunse Batle.

După asemenea răspuns, oricine s-ar fi aşteptat ca Batle să-şi vadă de ale lui şi să-i lase pe acei cetăţeni ai Liliputaniei la voia întâmplării. Lucrul acesta nu numai că nu se intîmplă, ci, dimpotrivă, cu o îndrăzneală şi-o perseverenţă demne de o fire adevărat pasionată de ştiinţa, el se strădui să-i redea vieţii.

Strădaniile lui, şi de data aceasta deosebit de anevoioase, fură în cele din urmă încununate de succes. Trezirea minusculelor fiinţe fu profund emoţionantă. Gatina, care-şi mişcă prima pleoapele cu gene lungi ca nişte spice liliputane, rosti un singur cuvint:

– Beloger!

Beloger se ridică din încremenirea somnului, tot cu numele Gatinei pe buze. Iar apoi, regăsiţi şi fericiţi, amândoi au întrebat deodată:

– Unde-i Guliver?

Guliver îi luă din nou în palmă. De data aceasta, un zâmbet de imensă bucurie îi lumina chipul.

Cei doi pitici se urcară pe braţul lui Guliver şi întocmai ca nişte copii, se jucară, şi se zbenguiră pe umărul şi în părul lui.

Mac Intyre fiul îi privea ca halucinat. Nu-i venea să creadă că înaintea ochilor se găsesc renumiţii eroi din cartea lui preferată. Şi, într-adevăr, întâmplarea nu era una de toate zilele.

Dar să revenim la povestirea noastră şi să încheiem capitolul întâi. Aşa cum am mai arătat, Johnson începu să fie nemulţumit de purtarea sentimentală a lui Guliver şi, în general, de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Nu ştia nici cum va fi privită de către conducerea „Fundaţiei ştiinţifice Morisson”, în slujba căreia lucra, aducerea unor asemenea „plocoane”, în loc de minereurile căutate.

De aceea, fără a mai sta mult pe ginduri. Ordonă oamenilor săi să părăsească de îndată cabina de observaţie.

– Secund Tom Border, medic Sam Batle, marinari, Mac Intyre senior şi junior, treceţi pe bord la raport!

– Dar cu musafirii noştri ce facem? avu Batle curiozitatea să întrebe, călcând încă o dată disciplina.

– Ei rămân deocamdată aici, răspunse sec Johnson. Executaţi ordinul!

– Vedeţi… eu… eu aş fi vrut să-i studiez, replică Batle.

– Nu ştiu ce intenţii ai dumneata, dar pe acest vas eu comand.

În faţa acestei atitudini intransigente, doctorul Batle ieşi din încăpere primul, nu fără a face cu mâna un semn de prietenie lui Guliver, lui Beloger şi Gatinei. După el ieşiră cei doi Mac Intyre şi Ţiparul. Ultimul care părăsi încăperea fu Johnson, care, ajuns afară, răsuci de două ori cheia în broasca secretă. Astfel, Guliver, Beloger şi Gatina schimbară pentru un moment închisoarea

gheţurilor cu aceea improvizată a cabinei de observaţie.

CAPITOLUL II

- 1 -

Din capitolul precedent cititorul a putut afla că Johnson se temea că aducând „ploconul” viu scos din gheţar, să nu primească o aspră admonestare din partea forurilor conducătoare ale „Fundaţiei ştiinţifice Morisson”. Această temere nu era chiar pe de-antregul lipsită de îndreptăţire. Fundaţia Morisson fusese întemeiată cu câteva decenii înainte, în scopul cercetărilor ştiinţifice. Dar în actul de constituire al fundaţiei se prevăzuse în mod expres clauza ca toate aceste cercetări să ducă la îmbogăţirea patrimoniului trustului „Morisson and Morisson”, care controla numeroase şi spornice întreprinderi industriale şi comerciale.

Şi acum Johnson îşi frământa mintea cu fel şi fel de întrebări, cărora nu izbutea să le dea răspuns şi care toate laolaltă puteau fi reduse la una singură: în ce chip vor putea Guliver, Gatina şi Beloger să contribuie la îmbogăţirea patrimoniului firmei „Morisson and Morisson”?

Johnson nu era un om dotat cu prea multă imaginaţie. Dar chiar de ar fi fost dotat de la natură cu cea mai luxuriantă fantezie, tot n-ar fi putut să bănuie întorsătura pe care aveau s-o ia lucrurile la numai câteva zile după întoarcerea lui în ţară.

Într-adevăr, de îndată ce s-a aflat de aducerea captivilor din gheţar, Johnson fu pur şi simplu asaltat de reporteri. Era o adevărată cursă după senzaţional, şi prezenţa lui Guliver şi a celor doi pitici constituia pare-se un material care stimula din plin această cursă, întreaga presă, aparţinând celor mai potrivnice grupuri, publica pe

prima pagină, cu litere de-o şchioapă şi pe cât posibil cu ilustraţii inedite, amănunte în legătură cu descoperirea expediţiei de pe vasul „Victory IV”. Recordul celor mai senzaţionale ştiri îl deţinea însă ziarul „Telegraph” în cele trei ediţii, de dimineaţă, prânz şi seară, precum şi postul de televiziune „M.M.” Explicaţia acestui succes e cât se poate de simplă: atât „Telegraph” cât şi postul „M.M.” aparţineau lui „Morisson and Morisson”. Cum este şt firesc, întâmplarea relatată cu lux de amănunte de întreaga presă stîrni un puternic ecou în opinia publică.

Titlurile reportajelor întinse pe câteva coloane şi ticluite cam în felul acesta: „Misterul din gheţar”, „Guliver, idolul piticilor, trăieşte”, „Dar uriaşii unde sunt?”, „Un om de câteva secole!!!”, „Mai tare ca timpul”, „Liliputania, ţară a miracolelor” etc. Ele treziră o legitimă curiozitate în rândurile milioanelor de cititori. Cu prilejul diferitelor manifestări publice care aveau cu totul alt obiectiv, participanţii cerură stăruitor să-i vadă pe Guliver şi pe pitici. Până la urmă, se organizară întruniri uriaşe al căror unic rost era ca forurile calificate să ia cunoştinţă de dorinţa colectivă de a-i vedea pe eroii din gheţar.

Această mişcare dădu imbold lui Robert Morisson. Preşedintele consiliului de administraţie al consorţiului „Morisson and Morisson” – un bătrân de vreo şaptezeci şi cinci de ani, sănătos tun, dar căruia îi plăcea să simuleze crize cardiace şi a cărui neostoită patimă era aurul în diferitele lui forme – să pună la cale organizarea unei expoziţii internaţionale: „Expoziţia Guliver”. O asemenea expoziţie, în care Guliver, Gatina şi Beloger ar fi avut rolurile pe care-l au, de pildă, maimuţele ori girafele într-o menajerie, ar fi adus venituri considerabile consorţiului, lovit de-o criză acută şi inevitabilă.

Şi fără îndoială că bătrinul şi-ar fi adus la îndeplinire într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat acest proiect dacă, prin criza acută şi inevitabilă de care

pomenim, ar fi trecut numai amintita firmă şi nu chiar însăşi ţara lui Guliver.

O mică, foarte mică paranteză ne va lămuri pe deplin despre ce este vorba. Într-adevăr, e suficient să arătăm că sistemul colonial, care susţinea eşafodajul imperiului, primise în ultima vreme puternice lovituri. Spinările încovoiate ale popoarelor din colonii s-au îndreptat una câte una, azvârlind povara seculară a „civilizaţiei” introduse cu sabia.

Nici concentrările de trupe, nici zgomotoasele ameninţări cu distrugeri hidrogenice, nici blocada economică şi nici ilte metode de acelaşi gen n-au izbutit să zăgăzuiască irezistibila dorinţă de a trăi mai bine, nici urmările concrete ale acestor dorinţe. Fireşte un sistem obişnuit să-şi ducă viaţa opulentă aproape exclusiv cu mijloacele lui Shylock suportă anevoie asemenea lovituri.

Nu vom intra nici de data aceasta în prea multe amănunte. Repetăm: situaţia imperiului era cât se poate de precară şi ea prilejuise numeroase nopţi albe lordului Westinghouse, primul ministru al ţării lui Guliver, lui sir William, ministrul puţinelor colonii care mai rămăseseră, şi celorlalţi colegi ai lor.

Regina Caria Victoria Alexandra Ludovica a XlV-a era de asemenea prada unei violente crize de deznădejde. Deşi n-a ţinut niciodată în mână un ac de cusut, instinctul ei de femeie îi spunea că o ţesătură putredă nu mal poate fi utilizată ca lumea, erâcite petice i s-ar pune…

Cu aceasta vom închide paranteza şi vom trece mai departe. Când sir William află despre descoperirea din gheţar, în mintea lui scăpără o idee. Asemenea scăpărări erau destul de rare, totuşi, pentru respectul adevărului, trebuie să menţionăm că ele aveau loc.

– Imperiul este salvat! rosti el cu gravitate.

Cu toate că era trecut de miezul nopţii, îl chemă la telefon pe lordul Westinghouse.

Acesta tocmai aţipise după o injecţie somniferă. Valetului i-au trebuit vreo zece minute până să-l trezească. Buimac, lordul puse mâna pe receptor, dar când zări pe ecran chipul fericit al colaboratorului său şi, mai ales, când auzi glasul său dogit, care căpătase unele inflexiuni tinereşti, dintr-o dată îi pieri somnul.

– Vino imediat, porunci el.

În mai puţin de zece minute, sir William se afla în cabinetul lordului şi-i expunea cu lux de amănunte ideea care-l făcuse să rostească istoricele cuvinte: „Imperiul este salvat!”.

- 2 -

– Da! Imperiul este salvat!

Aceasta era şi concluzia lordului Westinghouse, după ce ascultă, expozeul colaboratorului său.

Şi contrar tuturor uzanţelor moştenite din generaţie în generaţie şi respectate cu stricteţe din tată-n fiu, el ceru la ora aceea târzie de noapte să fie primit numaidecât de majestatea sa regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a (în ţara lui Guliver, potrivii unei străvechi tradiţii, consfinţită prin constituţie, la tron se succedau numai descendenţi de parte femeiască).

Când mareşalul palatului, vicontele Rap, fu încunoştinţat despre dorinţa lordului Westinghouse, se cutremură de groază.

– Dar bine, milord, îl întâmpină consternat pe Westinghouse, cum e cu putinţă să-mi cereţi un asemenea lucru? Ori cât am trăi în secolul democraţiei, ştiţi bine, conform protocolului, majestatea sa nu poate să vă primească decât mâine la amiază, cel mai devreme.

Westinghouse nu era omul care să se lase uşor convins. Dimpotrivă, atunci când socotea că este cazul, dezlănţuia un adevărat potop oratoric, ca să convingă el

pe altul. De data aceasta, procedă la fel. Cu toate acestea, vicontele Rap rămase absolut neînduplecat. Regina nu putea fi trezită. Intransigenţa lui Rap îl indispuse pe Westinghouse. Totuşi nu-l împiedică să ia măsurile pe care le socotea necesare.

– Bine, atunci vom convoca întîi Consiliul de Miniştri şi apoi o voi ruga pe augusta noastră suverană să mă primească. Sir William, pregăteşte-ţi te rog expozeul pe care urmează să-l rosteşti în faţa Consiliului. De asemenea, pregăteşte şi decretul spre a-l prezenta mâine la amiază majestăţii sale spre semnare.

Consiliul de Miniştri care avu loc la orele 8 dimineaţa ascultă cu religiozitate expozeul lui sir William. Apoi, după ce acesta se aşeză obosit şi transpirat pe scaun, Marjory, lord al sigiliului privat, se ridică de la locul său şi, cu lacrimi în ochi, îl îmbrăţişa pe sir William.

– Scu… scumpul meu, se bâlbâi el după cum îi era obiceiul. Scu… scumpul meu… Im… imperiul e… este… sa… salvat!

Pe rând ceilalţi membri ai guvernului prezidat de lordul Westinghouse repetară gestul lui Marjory.

– Da, imperiul este salvat!

Aceasta era concluzia întregului Consiliu de Miniştri, alcătuit din lorzi, conţi, baroneţi, viconţi şi siri, oameni cu o îndelungată experienţă politica, încărunţiţi în slujba imperiului şi a intereselor sale.

Şi acum iată conţinutul acestui istorie document, adoptat de cabinetul Westinghouse şi supus spre semnare majestăţii sale regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a.

„Noi, Carla Victoria Alexandra Ludovica a XLV-a, prin mila celui de sus, regină a regatului şi împărăteasă a întregului imperiu unit pe vecii vecilor, scoborâtoare directa a marelui Edgar Cel Voios, întemeietorul Casei Floragenet, şi a Luisei

de Brabant, ducesă de Glocester şi vicontesă de Talmadge, stăpânitoare deplină a drepturilor transmise prin graţia divină asupra popoarelor regatului şi imperiului unit, având în vedere raportul primului nostru servitor, lordul Westinghouse, am decretat şi decretăm:

1. Teritoriul ţinutului Liliputania, cu locuitori şi avuţii, teritoriu descoperit de cetăţeanul regatului şi imperiului nostru, Guliver, se integrează pe vecie regatului şi imperiului nostru devenind astfel un dominion imperial.

2. Aceasta corespunde în totul şi dorinţei Liliputaniei, dorinţă transmisă prin delegaţi speciali.

3. Pentru îndeplinirea întocmai a misiunii noastre civilizatorii se vor lua de urgenţă măsurile de rigoare în vederea introducerii neîntârziate a legislaţiei regatului şi imperiului nostru în Liliputania.

4. Cabinetul primului nostru servitor, lordul Westinghouse este însărcinat să aducă la îndeplinire cele cuprinse în prezentul decret.

Semnat mano proprio în palatul Tamberland Caria Victoria Alexandra Ludovica a XlV-a regină împărătească"

- 3 -

Publicarea acestui document a stârnit – aşa după cum era de aşteptat – o mare fierbere în opinia publică mondială. Într-o vreme când lupta împotriva ultimelor rămăşiţe ale colonialismului luase o amploare măreaţă, ţara lui Guliver, condusă de regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XlV-a şi de guvernul Westinghouse, se pregătea să-şi extindă tentaculele asupra unui ţinut încă necunoscut.

Nu vom stărui asupra protestelor în diferite forme şi de proporţii uriaşe care se revărsau atât din interiorul ţării cât şi din afara. Am folosit în mod intenţionat expresia „se revărsau”, întrucât comparaţia care se face de obicei cu valurile neostenite ale mării este de data aceasta cum nu se poate mai potrivită.

}ntr-adevăr, ca o mare care-şi trimite fără contenire talaz după talaz asupra, malurilor abrupte şi nisipoase, aşa era şi mişcarea protestară stârnită de hotărârea luată de a transforma Liliputania într-un dominion imperial. Cu toate acestea, guvernul Westinghouse îşi continua, mai mult ori mai puţin, liniştit pregătirile în vederea preluării teritoriului descoperit de Guliver.

Trebuie să menţionăm aici că în rîndurile acelora care protestau cu străşnicie împotriva transformării Liliputaniei în dominion imperial se afla şi preşedintele consiliului de administraţie al consorţiului „Morisson and Morisson”, bătrinul financiar Robert Morisson, pe care cititorul a avut prilejul să-l cunoască chiar în cuprinsul acestui capitol. Motivele care îl determinau pe acest experimentat om de afaceri să se împotrivească erau cu totul altele decât acelea exprimate de imensa majoritate a celor ce protestau.

El se vedea pur şi simplu lezat în interesele sale personale. În petiţia înaintată direct suveranei, prin intermediul mareşalului Rap, membru în consiliul de administraţie al consorţiului, Robert Morisson invoca dreptul sfânt al proprietăţii, înscris în bula „Habeas terrain", şi care fusese acum călcat în picioare. Socoteala lui Morisson era foarte simplă, şi ea poate fi înfăţişată prin următorul silogism:

„Liliputania a fost descoperită de Guliver”.

„Guliver îmi aparţine, respectiv trustului „Morisson and Morisson»”.

„Aşadar, Liliputania aparţine trustului «Morisson and Morisson»”.

În încheierea petiţiei sale, Robert Morisson ruga fierbinte pe augusta stăpână a destinelor ţării să aprecieze justeţea argumentelor invocate şi lăsa să se strecoare destul de transparent ameninţarea că se va adresa înaltului tribunal din Hussex, denumit Domus legis, care avea căderea să judece litigiile dintre stat şi particulari.

Poate că bătrânul om de afaceri s-ar fi adresat acestui suprem for judecătoresc, ai cărui membri erau deţinătorii acţiunilor „Morisson and Morisson” dacă, în ultimul moment, sir William nu i-ar fi cerut o întrevedere. Întâlnirea avu loc în biroul lui Morisson şi promitea a fi furtunoasă.

Sir William, făcând apel la sentimentele patriotice ale lui Robert Morisson, îl rugă să nu întreprindă nici o acţiune menită să cauzeze noi greutăţi guvernului. Dar Morisson nici nu vru să audă de aşa ceva. Atunci sir William îi arătă că din toate părţile se adunau deasupra lor nori grei. Diferite ţări se şi adresaseră „Organizaţiei internaţionale a drepturilor popoarelor”, cerând să intervină energic. Nu se ştia încă ce urmări puteau avea asemenea demersuri făcute chiar de unele ţări considerate prietene.

De aceea, Robert Morisson se cuvenea să fie alături de regină şi guvern în acele momente grele. În faţa acestei patetice intervenţii, Morisson n-avu de formulat decât o singură obiecţie:

– Bine, dar cine mă despăgubeşte pe mine de pierderile suferite prin neorganizarea expoziţiei proiectate? (Cititorul îşi aminteşte, desigur, de intenţia bătrânului financiar de a organiza o expoziţie internaţională în care să fie prezentat Guliver, Gatina şi Beloger.)

Discuţia alunecând pe această pantă, lui sir William îi fu foarte uşor să-l convingă pe Morisson. Sir William îi propuse să devină preşedintele societăţii, căreia i se

concesiona în mod exclusiv, petimp de 99 de ani, exploatarea tuturor avuţiilor subterane şi terestre ale Liliputaniei. Doar se cunoştea faptul că Liliputania era o ţară foarte bogată. Şi apoi, cu noile mijloace tehnice, cine ştie ce nebănuite zăcăminte s-ar mai fi descoperit. Aşadar, perspectivele se deschideau cum nu se poate mai îmbietoare. Calmat, Morisson declară că, pătruns de o înaltă datorie patriotică, acceptă.

Astfel luă sfârşit această întâlnire care promitea să fie dramatică, dar care a fost doar practică: prin constituirea societăţii anonime „Guliver and comp.”.

CAPITOLUL III

- 1 -

Dat fiind că din capitolul anterior lipseşte, ca participant direct al acţiunii Guliver, s-ar putea naşte bănuiala că el a fost de acord cu toate cele întâmplate. Ei bine, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel. Nu, n-a fost de acord. Ba chiar mai mult, el n-a ştiut absolut nimic de combinaţiile făcute pe seama lui.

După cum v-amintiţi, l-am lăsat pe Guliver la sfârşitul capitolului I, încuiat în cabina de observaţie a vasului „Victory IV”, împreună cu micii săi prieteni Gatina şi Beloger.

Situaţia lui Guliver era, fără îndoială, dramatică. El se trezise într-o lume cu totul străină, pe care n-o înţelegea, şi ar fi, desigur, interesant de urmărit, etapă cu etapă, strădaniile lui de a se adapta, de a îngusta gura prăpastiei care-l despărţea de această lume. Nu stă însă în intenţia povestitorului de a face sondaje psihologice. De aceea, vom trece mai departe şi vom arăta că vremea petrecută în cabină n-a fost câtuşi de puţin plăcută şi atât Guliver cât şi piticii îşi vor aminti cu

durere şi revoltă de acest prim contact cu realitatea. După îndelungatul lor somn, părăsind Liliputania, Guliver invitase această tânără pereche să-l însoţească în patrie. Voia să le arate frumuseţea peisajului natal de care le vorbise adesea, să-i găzduiască în familia lui, să le răsplătească omenia şi dragostea cu care a fost el însuşi găzduit în Liliputania. Dar naufragiu! năruise toate aceste bune intenţii, iar acum, readuşi la viaţă, după o îndelungată peregrinare prin văile somnului, poftim, stăteau într-o cabină de vas, încuiaţi şi păziţi cu străşnicie ca nişte răufăcători.

Singurii oameni cu care puteau schimba câte un cuvânt, erau cei doi Mac Intyre, care, trecând peste dispoziţiile categorice ale lui Johnson şi cu complicitatea marinarului de gardă, veneau la fereastra zăbrelită a cabinei să le aducă ciocolată. Astfel Guliver a putut afla câte ceva şi din cele petrecute în omenire în decursul sutelor de ani cât dormise în gheţar. Îl uimeau descoperirile ştiinţei şi mersul înainte al tehnicii. Nu înţelegea, de pildă, cum vasul pe care se afla prizonier putea, fără vâsle şi fără pânze, să-şi taie drum prin valuri. Cei doi Mac Intyre se străduiau să-l lămurească. Treaba mergea însă anevoie. Guliver avea o minte ageră. Pricepea câte ceva... Dar multe lucruri îi rămâneau ascunse, nevăzute de ochiul minţii. Ceea ce-l uimise însă peste măsură era faptul că în timp ce o bună parte din ţările lumii trăiseră transformări de seama, ţara sa era încă acoperită de praful şi păienjenişul unor idei şi tradiţii cu toiul nepotrivite. În paranteză fie zis, poate că tocmai aceasta împotmolire în smârcurile trecutului a înlesnit comunicarea şi înţelegerea până la un punct a lui Guliver cu oamenii care erau cu câteva sute de ani mai tineri ca el.

Când Guliver şi-a dat seama că atât el cât şi oaspeţii săi sunt consideraţi prizonieri, a fost cuprins de o nemaipomenită furie. A început să lovească şi să zgâlţâie

uşa de oţel, a strigat şi a cerut să fie adus în faţa comandantului vasului. Zadarnică risipă de energie! Johnson nici nu se gândea sa stea de vorbă cu el. Gatina şi Beloger nu se simţeau însă câtuşi de puţin mâhnit. Dimpotrivă. Erau fericiţi că supravieţuiseră peste secole unui cumplit naufragiu şi că viaţa le era deschisă înainte, chiar dacă pentru moment uşa de oţel a cabinei le stătea în cale, nu numai închisă, dar şi încuiată.

Cu multă gingăşie ei căutau chiar să-l consoleze pe Guliver şi să dea întâmplărilor o nuanţă glumeaţă.

– Gândeşte-te prietene, îi spunea Beloger jucându-i-se în palmă, ce s-ar fi întâmplat dacă am fi rămas în Liliputania? De mult am fi fost pulbere şi pământ. Pe când aşa, dac-am împărtăşit soarta ta, iată, trăim!

– Şi nu numai că trăim, adăugă veselă Gatina, dar ne-am păstrat tinereţea. Suntem tot atât de tineri ca şi acum câteva sute de ani.

Toate aceste delicate manifestări de prietenie mângâiau sufletul lui Guliver. El le răspundea zâmbind, că într-un fel aveau dreptate. Totuşi, nimic nu îndreptăţea tratamentul barbar la care îi supunea Johnson. Răspunzându-le astfel, Guliver era din nou cuprins de furie. Se năpustea cu pumnii şi cu umărul asupra uşii de oţel, care însă rămânea, fireşte, nemişcată.

Fără a fi pesimist, povestitorul trebuie să-şi mărturisească aici îngrijorarea faţă de starea de nervi a lui Guliver. Din fericire, acostarea vasului în portul Worcester a pus capăt îngrijorării sale.

- 2 -

La câteva zile numai de la ticluirea documentului care transforma, cel puţin pe hârtie, Liliputania dintr-o ţară liberă într-un dominion imperial, avu loc la curtea reginei

împărătese Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a o grandioasă ceremonie, cu care prilej Guliver, Gatina şi Beloger fură prezentaţi suveranei.

Guliver, necunoscând nimic din combinaţiile guvernului Westinghouse şi ale trustului „Morisson and Morisson”, se simţi măgulit că el împreună cu oaspeţii săi fuseseră poftiţi la curte. Ei, da, aşa mai înţelegea că trebuie să se poarte lumea. Îi părea bine să-şi reabiliteze în ochii micilor săi prieteni compatrioţii grav compromişi de purtarea lui Johnson.

De unde să ştie sărmanul Guliver că şi această ceremonie făcea parte din planul lui sir William şi al lui Robert Morisson.

Într-adevăr, prezentarea servea drept pretext pentru lansarea acţiunilor societăţii „Guliver and comp.”. Ceremonia trebuia precedată de trecerea pe străzile principale ale capitalei a unui impunător cortegiu, în mijlocul căruia se aflau eroii din gheţar. Micul burghez, posesor al unui carnet de economii, avea să se convingă cu propriii săi ochi că Guliver există în carne şi oase. De asemenea, că Liliputania nu-i o poveste, de vreme ce emisarii ei – Gatina şi Beloge- – şed alături de Guliver în trăsura a la Daumont. Ca atare, micul burghez avea să-şi scoată banii depuşi la casa de economii, spre a-i investi în acţiunile noii societăţi. Simplu şi ingenios, nu?

Pe de altă parte, cu ocazia prezentării la curte, trebuia rostită în acest cadru solemn şi o formulă sacramentală prin care Liliputania se proclama de bunăvoie dominion imperial, potrivit paragrafului 2 din document, care glăsuieşte, dacă va amintiţi, astfel:

„Aceasta corespunde şi dorinţei Liliputaniei, dorinţă transmisă prin delegaţi speciali”.

Desigur, cititorul a înţeles că Gatina şi Beloger trebuia să joace, fără voia lor, rolul delegaţilor speciali. În felul acesta, guvernul Westinghouse socotise să facă faţă presiunilor opiniei publice mondiale şi cine ar fi putut

obiecta ceva, dacă însăşi Liliputania, de bunăvoie, se proclama dominion imperial?

Iată-i dar pe Guliver, Gatina, Beloger lăfăindu-se în somptuoasa trăsură a la Daumont, trasă de zece minunaţi trăpaşi, toţi de aceeaşi culoare. De o parte şi de alta a străzilor erau masaţi zeci şi zeci de mii de curioşi. Cordoanele de poliţişti abia reuşeau să zăgăzuiască valul de lume ce ameninţa să se reverse peste cortegiu.

\- 3 -

Sala tronului strălucea ca o diademă. Deşi era ziua în amiaza mare, tradiţia cerea ca lumânările marilor candelabre să fie toate aprinse, iar neliniştea flăcărilor făcea ca pietrele preţioase şi aurăria tronului şi ale veşmintelor curtenilor să răsfrângă luciri ameţitoare.

Trei bătăi solemne vestiră sosirea reginei. Zumzetul care umplea vechea sală a tronului se curmă ca prin farmec. Întocmai ca Marea Roşie atinsă de toiagul biblicului Moise, s-a desfăcut în două şi mulţimea curtenilor, lăsând la mijloc cale liberă pentru paşii reginei.

O dată instalată pe tron, suverana şopti ceva prinţului consort care şedea alături pe taburet. Acesta la rândul lui îi făcu un semn cât se poate de discret vicontelui Rap. Ceremonia prezentării putea să înceapă.

Înaintând în faţa tronului, Rap rosti cu un glas cât mai profund – aşa cum impuneau regulile stabilite cu secole în urmă – următoarele cuvinte:

„Majestate, robul dv. vestitul navigator Guliver, însoţit de delegaţia specială trimisă de conducerea ţinutului Liliputania, aşteaptă să vi se poată prosterna la augustele dv. picioare”.

La care Caria Victoria Ludovica a XIV-a ridică arătătorul mâinii drepte, ceea ce potrivit tradiţiei însemna:

„Să intre!”

Atunci tobele începură să răpăie, iar trâmbiţele să sune. Acest vacarm îngrozitor dură aproape cinci minute, în care timp toţi cei de faţă în frunte cu regina păstrară o neclintire de piatră. Apoi perdelele grele de pluş împodobite cu smaralde şi safire, care ascundeau o uşă secretă, fură date de o parte şi în sala tronului intrară Guliver, Gatina şi Beloger.

Într-atât de mare era puterea tradiţiei încât, pătrunzând în sala tronului, Guliver nici nu-şi dădu la început seama că, între el şi cei care se aflau aici, era o distanţă de câteva sute de ani. Regina, prinţul consort şi majoritatea curtenilor purtau veşminte şi peruci întocmai ca pe vremea când părăsise el ţara şi pornise în binecunoscutele călătorii.

Cu toată stricteţea etichetei, prezenţa celor doi pitici stârni oarecare rumoare în rândurile curtenilor. Ceea ce dădu privirilor vicontelui Rap o neînchipuită asemănare cu ale lui Jupiter tonans în clipele de mare mânie.

Guliver se prosternă în faţa tronului şi sărută cu pietate pantoful suveranei. La rândul lor, Gatina şi Beloger, care fuseseră aduşi de un bătrân lacheu pe o străveche tavă de aur, se apropiară de pantoful reginei. Nefiind însă deprinşi cu complicata ceremonie, ei sărutară, în loc de pantof, augustul picior aflat într-un ciorap nylon de cea mai fină calitate. Atingerea aceasta provocă o uşoară gâdilătură, şi regina, neputându-se stăpâni, începu să hohotească subţire:

– Hi – hi – hi.

În aceeaşi clipă, întreaga sală a tronului fu zguduită de un râs homeric. Protocolul cerea ca atunci când râde regina să hohotească şi curtenii, astfel că un râs monstru, care aducea mai mult a nechezat şi behăit, se iscă pe dată.

După trecerea acestui incident cu totul neprevăzut de meticulosul şi prudentul viconte Rap, urma ca Gatina şi Beloger să rostească, în calitate de delegaţi speciali,

formula sacramentală de aderare a Liliputaniei la statutul imperiului. Ei trebuiau să repete cuvânt cu cuvânt după lordul Westinghouse textul formulei. Cu acest prilej se produse însă un al doilea incident de altă natură şi cu consecinţe mult mai grave.

Iată cum s-au petrecut lucrurile: Guliver stătea în dreapta tronului şi urmărea zâmbind cum Gatina şi Beloger se străduiau să pronunţe cât mai corect cuvintele rostite în prealabil de primul servitor al reginei. Dar, spre deosebire de dumneata, iubite cititor, Guliver nu cunoştea conţinutul şi semnificaţia formulei. În mod vag i se spusese că micii oaspeţi vor trebui să prezinte omagii în numele Liliputaniei. Ceea ce nu putea să-l supere câtuşi de puţin mai ales că uzanţele diplomatice impuneau manifestări de felul acesta.

Când luă însă cunoştinţă de formula rostită grav de lordul Westinghouse, zâmbetul i se şterse de pe chip. Încruntat, Guliver făcu un pas înainte. Inima-i bătu puternic. Nu, el nu putea îngădui o asemenea infamie. Cum, aceasta să-i fie răsplata datorată micilor locuitori ai Liliputaniei? Sa le vândă libertatea? Să-i transforme în sclavi? Fărădelegea trebuia oprită numaidecât!

– Dragii mei prieteni, nu repetaţi cuvintele lordului Westinghouse! izbucni el mânios. Voi nu ştiţi ce mârşăvie a fost pusă la cale.

Intervenţia cu totul neaşteptată a lui Guliver produse o puternică rumoare în sală.

– Ce, cine-şi permite o asemenea necuviinţă în faţa augustei noastre stăpâne? sări de la locui său baronetul de Town Hill, care îndeplinea funcţia de ministru al Afacerilor Interne în guvernul majestăţii sale.

Consternat de cele întâmplate şi care puneau în gravă primejdie planul de salvare a imperiului, lordul Westinghouse se uită întrebător la regină. Augusta stăpână era albă de mânie. Ea şopti ceva în grabă prinţului consort, care făcu un semn baronetului de Town

Hill. Pe dată patru cavaleri feudali care străjuiau cu halebardele tronul se năpustiră asupra vestitului navigator şi-l înşfăcară voiniceşte cu toată împotrivirea lui. Ameninţându-l cu pistoale atomice de ultimul tip, scoase la iuţeală din manşetele largi ale uniformei de halebardieri, îl împinseră afară din sala tronului.

– Ceremonia poate continua, şopti regina la urechea prinţului consort, care transmise urgent această înaltă dorinţă primului servitor al coroanei, lordul Westinghouse.

Reluându-ţi ţinuta marţială, primul ministru reîncepu rostirea sacadată a primelor cuvinte din formula sacramentală, aşteptând să fie repetate de Gatina şi Beloger. Zadarnică aşteptare!

Niciun cuvânt nu se mai desprinse de pe buzele lor. Mâhniţi de cele întâmplate dragului lor Guliver, ei se zidiră parcă într-o tăcere absolută.

Furioasă, regina se ridică de pe tron şi părăsi grabnic sala, urmată de prinţul consort. Vicontele Rap încercă să salveze aparenţele declarând că este autorizat de suverană să invite pe micii oaspeţi în apartamentele ei, unde, într-o şedinţă intimă, va fi continuată ceremonia.

- 4 -

În timp ce în străvechiul palat regal se desfăşurau evenimentele de mai sus, în vestitul cartier de afaceri al capitalei – Blaiford – se dădea o adevărată bătălie. Bursa, această bătrână depravată, îşi încerca nu fără succes puterea ei de seducţie asupra micilor deponenţi. Sute de femei şi bărbaţi transpirau, se înghionteau, îşi rupeau hainele în îmbulzeală, răguşeau strigând:

– Cumpăr acţiuni „Guliver”.

Lansarea pe piaţă a acţiunilor proaspetei societăţi, concesionarea pe timp de 99 de ani a exploatării tuturor avuţiilor subterane şi terestre ale Liliputaniei se făcuseră

după toate regulile artei. În privinţa aceasta, vasta experienţă a bătrânului Robert Morisson era de neînlocuit. Încă dis-de-dimineaţă, oamenii lui, camuflaţi în cumpărători, începură să ceară acţiuni „Guliver”. Astfel, pe nesimţite, cursul acestor acţiuni, abia lansate pe piaţă, făcu un apreciabil salt în sus.

Când mai apoi micii deponenţi văzură cu propriii lor ochi în trăsura a la Daumont pe Gatina şi Beloger, au înţeles că Liliputania nu e o simplă fantezie de scriitor şi că investirea micilor lor economii în cumpărarea acţiunilor respective ar putea să fie cât se poate de rentabilă. De aceea, la numai câteva momente după trecerea cortegiului, se repeziră spre localul bursei.

Bursa nu cunoscuse încă o asemenea afluenţă. Oamenii, fermecaţi de mirajul câştigului, se luptau între ei să obţină acţiuni „Guliver”, contribuind în felul acesta la creşterea nemăsurată a cursului. Dacă de dimineaţă se înregistrase o creştere de 100%, acum. La fiecare cinci minute, acţiunile creşteau cu mie la sută, atingând la închiderea bursei un curs de-a dreptul ameţitor. Psihoza era atât de puternică, încât acei care nu izbutiră să achiziţioneze acţiuni fură cuprinşi de o adevărată deznădejde, iar, dimpotrivă, cei care reuşiseră să cumpere măcar o singură acţiune erau îmbătaţi de fericire.

Astfel, se citează cazul unui băcan, Filip Caloday, care, întors cu hainele sfâşiate, răguşit şi zgâriat, dar fără nicio acţiune, s-a urcat în podul casei şi s-a spânzurat de o grindă. Alţii s-au azvârlit în valurile tumultoase ale fluviului care traversează capitala ori au adormit pe veci înghiţind otravă.

Rubrica faptelor diverse a marilor cotidiene era din belşug alimentată de sinuciderile celor care nu izbutiseră să obţină acţiuni. În schimb, fericiţii posesori ai câtorva sau chiar ai unei singure acţiuni trăiau clipe de mare bucurie.

Şi aici se pot cita diferite cazuri când unii cumpărători au fost victimele acestei stări euforice. De pildă, un bătrân şi binecunoscut avocat, posesor a două acţiuni, a intrat într-o cârciumă, unde, de bucurie, a chefuit două zile şi două nopţi, neţinând seamă de sfaturile medicilor, care, dată fiind vârsta, îi recomandaseră un trai ponderat. Călcarea acestui consemn medical avu o tragică urmare, întrucât binecunoscutul avocat a încetat să mai fie şi binecunoscut, şi avocat. Moştenitorii şi-au intentat reciproc procese pentru obţinerea proprietăţii depline asupra celor două acţiuni.

Un comerciant, de asemenea, foarte cunoscut, aflând că agentul său de bursă a izbutit să achiziţioneze un pachet de 10 acţiuni, a fost lovit de apoplexie.

Mai pot fi citate şi alte cazuri. Ne vom opri însă aici, fiindcă povestitorul n-ar vrea să fie învinuit de inconsecvenţă, adică de a nu fi respectat principiul că nu trebuie să se piardă în prea multe amănunte, care nu au o legătură directă cu povestirea.

Dacă a citat totuşi aceste cazuri, a făcut-o pentru a ilustra cât de grave puteau fi consecinţele incidentului petrecut la curte.

Aflarea întâmplărilor de la curte când Guliver refuzase să fie alături de cei care urmăreau colonizarea Liliputaniei, ar fi putut nărui întregul eşafodaj clădit cu atâta măiestrie de bătrânul Robert Morisson în complicitate cu sir William.

Ca atare, trebuia să se meargă înainte, cu orice preţ.

CAPITOLUL IV

- 1 -

Ehe, e foarte uşor să scrii pe hârtie: „Ca atare, trebuia să se meargă înainte, cu orice preţ!” Realitatea a dovedit

că lucrurile nu erau chiar atât de simple! După ce Guliver fusese scos cu forţa din sala tronului, baronetul de Town Hill dădu dispoziţii să fie dus direct în biroul său din palatul Ministerului de Interne.

În prezenţa lordului Westinghouse şi a lui sir William, baronetul de Town Hill s-a ocupat personal de interogarea învinuitului. Nimeni nu i-ar fi putut scoate din minte că Guliver acţionase din ordinul unor aşa-numite forţe subversive care ar fi minat ţara. Deşi ipoteza era pur şi simplu absurdă, ea fusese pe de-a-ntregul împărtăşită de şeful guvernului şi de ministrul coloniilor.

Totuşi trebuia procedat cu prudenţă şi abilitate. În definitiv, Guliver era singurul care putea să le dezvăluie drumul spre Liliputania. Până atunci nici o altă făptură omenească nu pusese piciorul în acest ţinut, care părea a fi din poveste. Era deci foarte important să se afle mai întâi cum vor putea ajunge acolo şi abia pe urmă să se ia măsurile de rigoare.

Baronetul de Town Hill era un om micuţ, care umbla totdeauna cu pălărie tare şi cu umbrelă. El îşi câştigase mai de mult oarecare notorietate în calitate de jocheu amator, sosind al treilea la polou în celebra cursă „Derby”. Desigur, aceste aptitudini hipice lui l-ar fi îndreptăţit să ocupe importantul post de ministru al Afacerilor Interne în guvernul Westinghouse. Dar, vedeţi, el devenise, prin moştenire, posesorul unei imense averi mobiliare şi imobiliare. Devenise, tot prin succesiune, membru de vază al partidului „Tory”, partid prezidat de lordul Westinghouse, şi se declarase un partizan favorit al măsurilor menite să pună capăt acţiunilor aşa-numite subversive. (Cititorul îşi închipuie – credem – ce putea înţelege baronetul prin aşa-numitele acţiuni subversive.) Iată deci tot atâtea motive ca Town Hill să ocupe postul pe care-l ocupa.

Apropiindu-se de Guliver, îl lăudă întâi pentru atitudinea cavalerească faţă de prietenii săi liliputani. În

adevăr, şi ei, şi onoraţii săi colegi aici de faţă apreciază cum se cuvine această atitudine. Totuşi, dacă a avut unele obiecţii de formulat, n-ar fi fost mai cuminte să le aducă în prealabil la cunoştinţă guvernului?

– Dar n-am ştiut nimic din tot ce-aţi pus dv. la cale, răspunse cu indignare Guliver.

Dacă ar fi văzut cineva uimirea lui Town Hill şi a onorabililor săi colegi, fără îndoială că ar fi putut crede în sinceritatea lor. Cum, mister Guliver nu aflase nimic? Asta-i nemaipomenit! Dar bine, Gatina şi Beloger ştiau doar totul. Surprinzător cum s-au ferit de el!… Guliver le-a dăruit generoasa lui încredere şi prietenie, pe când ei…

Guliver cunoştea însă prea bine şi pe Gatina şi pe Beloger, căpătase în îndelungatele lui călătorii suficientă experienţă ca să-şi dea seama numaidecât de copilărescul joc al lui Town Hill. Întorcându-i spatele, Guliver refuză să mai răspundă la vreo întrebare.

Văzînd nereuşita primei lui tentative, Town Hillgândi să folosească alte mijloace.

Mutându-şi prizonierul în elegantul apartament de lângă cabinetul său de lucru, el recurse la farmecele celebrei lady Goneril, considerată, pe drept cuvânt, cea mai frumoasă femeie din ţară. Dar lady Goneril nu cunoştea tenacitatea vestitului navigator. Luând într-o seară masa împreună, lady Goneril îi ceru lui Guliver, care părea într-adevăr înlănţuit de răpitoarea ei frumuseţe, să-i povestească peripeţiile călătoriei lui în ţara piticilor.

– Frumoasă milady, mai bine decât aş putea să le înfăţişez eu, a făcut-o marele meu biograf Jonathan Swift, explică Guliver zâmbind.

– Dar dacă eu te rog, de ce nu vrei să-mi satisfaci această măruntă dorinţă? stărui lady Goneril privindu-l adânc în ochi şi descoperindu-şi ca din întâmplare unul din sculpturalii ei umeri.

Cu toate că i se părea oarecum ciudată această

stăruinţă, Guliver consimţi până la urmă. Era, de altfel, foarte anevoie să rămână indiferent în faţa ochilor ei tăiaţi parcă din lacrima gălbuie a chihlimbarului, să nu fie ameţit de sideful carnal al umărului. Cine ştie, captivat de propriile amintiri şi îmbătat de minunata făptură ce-i stătea înainte, Guliver ar fi dezvăluit poate taina drumului spre Liliputania. Dar unele imprudenţe şi insistente întrebări ale seducătoarei Goneril l-au pus pe gânduri. Hm! povestirea lui ar putea să slujească şi altor scopuri. Şi, într-adevăr, aşa era. În aurul pluşat al pletelor ei, lady Goneril ascundea o adevărată bijuterie tehnică: un magnetofon nu mai mare decât un pieptene de jad, dăruit de Town Hill.

Bănuind care-i ţinta urmărită de superba lui interlocutoare Guliver s-a smuls deodată din lianele nevăzute ale farmecului ei. Speriată, lady Goneril n-a ştiut ce se petrece. Pentru a nu-l pierde, şi-a descoperit, tot ca din întâmplare şi celălalt umăr.

Dar vraja fusese destrămată. Guliver retează pe neaşteptate firul povestirii.

– Nu mai pot continua, spuse el ironic.

– Dar de ce? întrebă alarmată frumoasa lady.

– Nu-mi mai amintesc drumul spre Liliputania, veni răspunsul laconic.

Constatând că nici această tentativă n-a putut dezlega limba prizonierului său, baronetul de Town Hill ţinu o mică consfătuire cu şeful şi cu colegul său, respectiv cu lordul Westinghouse şi cu sir William. Rezultatul acestei consfătuiri s-a soldat prin hotărârea de a-l aduce pe marele savant Abraham Allridge de pe îndepărtata Insulă a Florilor.

- 2 -

Biofizicianul Abraham Allridge era, ca toţi marii savanţi, pasionat de specialitatea lui. Încă de pe băncile liceului, îi

trăsnise prin minte ideea că s-ar putea născoci un aparat care să înregistreze şi să reproducă gîndurile nerostite. Această idee îi veni privindu-şi colegii la o oră de curs. În timp ce profesorul îşi măcina plămânii să se facă mai bine înţeles, figurile elevilor trădau, fără putinţă de tăgadă, că ei numai la ce spune profesorul nu se gândesc. La ce s-or fi gândind oare? Hm! ar fi interesant să se născocească un aparat care să înregistreze şi să reproducă gîndurile. Şi aşa se născu în mintea liceanului Allridge ideea aparatului pe care încă de pe atunci îl numi „cogitofonul”.

Mai târziu, în facultate, a înţeles că problema născocirii unul asemenea aparat este extrem de complicată. Dar tot atunci a priceput că, oricât de complicată ar fi această problemă, ea nu este imposibilă şi s-a pus pe lucru. După un şir nesfârşit de încercări mai mult sau mai puţin reuşite, tocmai către asfinţitul vieţii, Abraham Allridge izbuti să-şi desăvârşească aparatul, construit pe principiul captării undelor cerebrale produse de gândire şi al transformării lor în unde sonore.

Vestea desăvârşirii acestui aparat produse o extraordinară vâlvă. Gazetele aparţinând trustului. „Morisson and Morisson”, care urmărea să pună mâna pe secretul de fabricaţie, publicau pe prima pagină sub titluri senzaţionale – „Glasul gânduritor”, „Omul nu mai poate avea taine”, „etc. – ample reportaje în legătură cu „cogitofonul”.

Ţara lui Guliver era mândră şi bucuroasă că imaginaţia unul fiu al ei izbutise să îmbine o asemenea nemaiîntâlnită unealtă de iscodire a conştiinţei. Dar practica a dovedit că bucuria fusese prematură. În loc de a împrăştia asupra inimilor o suavă adiere de mulţumire, „cogitofonul” era gata să abată asupra oamenilor, şi mai ales asupra celor din conducerea nobiliară a ţării lui Guliver, o groaznică furtună. Din fericire, şedinţa solemnă a „Societăţii regale-imperiale de fizică”, unde, în

prezenţa suveranei şi a guvernului, urma să se facă o mare demonstraţie a funcţionării aparatului, a fost într-o mare măsură salvatoare.

În rotonda de marmură şi aur a societăţii se adunase, cu mult înainte de începerea şedinţei, întreaga protipendadă a ţării. Erau de faţă şi reprezentanţii de seamă ai ştiinţelor, precum şi comandantul flotei şi armatei, lordul Grom şi şeful suprem al bisericii, monseniorul de Seymour.

Abraham Allridge, care de felul lui nu ţinea prea mult la asemenea manifestări solemne (maimuţării, după cum le spunea el), era din cale afară de nerăbdător. Voia să sfârşească mai degrabă demonstraţia, să se înapoieze în laborator. Când suverana Iohana Barbara a III-a, mătuşa reginei despre care am vorbit în paginile anterioare, ridică degetul mâinii drepte în semn că demonstraţia poate începe, Allridge se apropie de aparat şi-l puse în funcţiune. Se făcu deodată o linişte mare. Fiecare îşi ţinea până şi respiraţia ca să poată urmări mai bine demonstraţia. Atunci, spre stupoarea celor aflaţi la şedinţă, se auzi, încet, la început, dar pe urmă mai tare şi cât se poate de distinct, gândul primului aghiotant al reginei, tânărul general Thomson, despre care se spunea că-i şi primul ei favorit:

– Ia te uită la coţofana asta bătrână de regină, nici aici nu-mi dă pace. M-a călcat pe picior şi acum îmi face semn cu ochiul.

La numai câteva clipe, gândul reginei îl admonesta pe frumosul general.

– Măgarul de Thomson nici nu mă priveşte, deşi i-am făcut câteva semne. S-o fi încurcat iarăşi cu vreo dansatoare. Las’ că-l aranjez eu, îl fac din nou sublocotenent!

Oricine-şi poate închipui uluiala şi larma care au urmat…

Regina, ca şi cum ar fi fost surprinsă nudă, începu să

tremure şi să ţipe piţigăiat: „Ce e? Ce-i asta? Opriţi aparatul!!”

Şi aparatul a fost oprit numaidecât. Nu însă îndeajuns de repede ca să nu reproducă şi gândul fostului prim-aghiotant şi prim-favorit al reginei, marchizul de Colly:

– Bine-i face Thomson scorpiei regale. Eu n-am mai fost bun…

Bineînţeles, demonstraţia n-a mai continuat. Toţi erau bucuroşi să plece mai degrabă. Nu mult după aceasta, regina abdică în favoarea nepoatei ei Carla Victoria Alexandra Ludovica. Allridge fu deportat pe Insula Florilor, numită astfel fiindcă sârma încărcată cu electricitate care împrejmuia insula era camuflată sub ghirlande de flori.

Consiliul episcopilor adunaţi la sfânta mănăstire de pe Muntele Powell, sub conducerea monseniorului de Seymour, edicta o bulă prin care declara „cogitofonul” drept instrument al diavolului şi afurisea pe cei care îl vor folosi. Gazetele nu mai avură voie să amintească nimic în legătură cu „cogitofonul”. Totuşi, fiindcă opinia publică, mondială se întreba tulburată ce s-a făcut cu Allridge şi cu aparatul său, guvernul crezu de cuviinţă s-o liniştească publicând un comunicat. Acesta anunţă laconic că savantul Allridge, în compania altor savanţi, lucrează la o importantă descoperire. Cât priveşte „cogitofonul”, el va fi perfecţionat în asemenea măsură încât să i se poată ridica anatema. Atât.

\- 3 -

Ani şi ani, Allridge trăise pe Insula Florilor, într-adevăr, în compania altor savanţi. Dar şi aceştia, ca şi inventatorul „cogitofonului", ispăşeau vini imaginare, considerate totuşi de către conducătorii ţării lui Gufiver ca grave atentate la ordinea imperiului.

Fiecare îşi avea povestea lui interesantă şi tristă în

acelaşi timp. Printre numeroşii învăţaţi se afla profesorul Mitchell, descoperitorul luminii veşnice. Descoperirea lui consta într-un sistem de combustiune în care cărbunele devenea fum, iar fumul, ca pasărea Phoenix, redevenea cărbune, într-un circuit neîntrerupt. Sistemul lui Mitchell ar fi putut foarte uşor să înlocuiască sistemul de iluminat electric. Or, tocmai aceasta a fost pierzania lui. Trustul „Norman Fieding Lemoory”, punând mâna pe brevetul de invenţie al lui Mitchell, intrase în luptă cu trustul „Morisson and Morisson”, concesionarul pe timp de 99 de ani al iluminatului electric. Până la urmă, cele două mari trusturi s-au înţeles. Iar, în vreme ce Robert Morisson ciocnea paharul cu Harry Fieding la banchetul care a urmat după înţelegerea intervenită, savantul profesor James Mitchell călătorea spre Insula Florilor, păzit de o puternică garda, ca un tâlhar de drumul mare. Pe insulă se mai afla şi tânăra învăţată Clara Cooper. Nici povestea ei nu era mai puţin tristă. Ea fusese asistenta marelui om de ştiinţă Allan Bruce, descoperitorul metodei de a produce ploaia artificială.

Dar strălucitele experienţe ale lui Bruce ameninţau să ruineze puternica firmă importatoare de cereale „Sam Vanghelis et Comp.”.

Lupta pe care o pornise „Sam Vanghelis et Comp.” împotriva ploii artificiale a luat cele mai violente forme. Şi azi stăruie încă bănuiala că accidentul de maşină de pe urma căruia Allan Bruce a decedat în plină vigoare creatoare n-a fost întâmplător, ci pus la cale de mai sus pomenita firmă.

Clara Cooper aflată în maşină, alături de maestrul ei, a scăpat cu viaţa. Dar, la puţine zile după această dramatică întâmplare, a fost răpită de la domiciliu şi s-a pomenit pe Insula Florilor, în compania altor savanţi.

Cam tot în aceeaşi vreme a avut loc un proces senzaţional în care învăţatul Robinson a fost acuzat de vrăjitorie. Acest mare cercetător izbutise să atribuie

ochiului omenesc proprietăţile razelor Roentgen cu ajutorul unor ochelari electronici.

Astfel, purtătorii acestor ochelari puteau vedea acul în claia cu fin, se descurcau în cea mai completă beznă tot aşa de bine ca şi ziua în amiaza mare şi aveau putinţa să străbată cu privirea cele mai groase ziduri, colectând imaginile uneori picante ale oamenilor care se ştiu neobservaţi. Sentinţa tribunalului îl declarase pe Robinson vrăjitor, statornicind pe cale de jurisprudenţă că întunericul trebuie să rămână întuneric, iar zidurile – ziduri.

Urmarea acestui proces a fost deportarea lui Robinson pe Insula Florilor, spre satisfacţia companiei „Electra”, foarte mare producătoare de aparate medicale Roentgen, companie aparţinând trustului „Morisson and Morisson”.

Se mai afla pe insulă doctorul Lambert, un om vesel şi foarte glumeţ, care descoperise remediul împotriva beţiei şi fumatului. O simpla injecţie cu substanţa „Antibuvin” şi „Antifumin” te vindeca pentru totdeauna de aceste păcătoase slăbiciuni omeneşti. Chiar în ziua când „Antibuvinul” şi „Antifuminul” urmau să fie puse în vânzare, o dispoziţie venită chiar de la curte hotărî interzicerea lor.

Trebuie să spunem că de data aceasta trustul „Norman Fieding Lemoory” lucrase mai bine decât trustul „Morisson and Morisson”. Morisson pusese mâna pe descoperirea doctorului Lambert cu intenţia de a da o lovitură mortală trustului advers, concesionar exclusiv al tutunului şi alcoolului în ţara lui Guliver.

Lovitura însă nu reuşi, fiindcă Harry Fieding oferise suveranei o importantă sumă pentru operele ei caritabile, iar primul aghiotant şi favorit, generalul Thomson, primise un important pachet al societăţii „Tutunul şi alcoolul”.

Ca pe viitor să nu se ivească alte complicaţii

neprevăzute, foarte glumeţul doctor Lambert lua drumul Insulei Florilor spre a-şi distra confraţii cu spiritele lui savuroase.

Ar fi obositor poate să înşiram aici pomelnicul tuturor oamenilor de ştiinţă care populau Insula Florilor. Dacă cercetările lor puneau în primejdie interesele marilor trusturi, toţi aceşti savanţi deveneau duşmani ai imperiului.

Vom reproduce poate, cu alt prilej, unele fragmente din zguduitorul reportaj al reputatului ziarist Jimmy Dodge intitulat „Republica învăţaţilor", în care sunt descrise condiţiile grele de viaţă ale deportaţilor de pe Insula Florilor. Acum punem punct acestei mici digresiuni - poate nu lipsită de interes – şi revenim la povestirea noastră.

- 4 -

Cititorul a căpătat în sfârşit, răspuns întrebării sale „de ce a fost necesară aducerea din depărtare a lui Abraham Allridge”. „Cogitofonul” urma să săvârşească ceea ce nu reuşise nici abilitatea lui Town Hill, nici farmecele lady-ei Goneril.

Da! Cu ajutorul acestui aparat trebuiau aflate gândurile lui Guliver şi o dată cu ele, mult învăluita cale spre Liliputania.

Plecarea lui Abraham Allridge din Insula Florilor aprinsese în sufletele deportaţilor mari şi învolburate vâlvătăi de speranţe. Era oare vestirea unor zile mai bune? Cine putea răspunde? Dar faptul că după trecerea atâtor ani unul dintre ei fusese rechemat la viaţa îndreptăţea cele mai optimiste aşteptări.

Numai glumeţul doctor Lambert, căruia asprimea vremurilor nu i-au răzuit din suflet buna dispoziţie, făcu un comentariu mai puţin optimist, dar care fu considerat ca o glumă neizbutită. Petrecându-l la debarcader

împreună cu întreaga colonie a Insulei Florilor, Lambert îi spuse râzând:

– Iubite maestre, daca va fi să te înapoiezi în mijlocul nostru, noi te vom primi oricând cu dragoste şi respect. Şi nu uita să-mi aduci câteva sticle de vin ales şi câteva pachete cu otrava nicotinei.

Pasămite, de când fusese adus pe insulă, descoperitorul „Antibuvinului” şi „Antifuminului” devenise un straşnic consumator de băuturi alcoolice şi un şi mai straşnic fumător de trabucuri, pe care însă nu şi le putea procura decât acu mari greutăţi.

Clara Cooper, oferindu-i un modest buchet de flori de câmp, ţinu să risipească impresia produsă de cuvintele lui Lambert.

– Scumpe maestre, prin flori natura alintă pe oameni. Primiţi acest modest omagiu din partea tovarăşilor de clipe grele, acum, când, în sfârşit, porniţi către clipele bune.

Allridge avea o fire emotivă. Sărbătorescul cortegiu care-l însoţise până ia debarcader îl făcu să plângă ca un prunc. Şi, desigur, emoţionanta clipă a despărţirii s-ar fi prelungit dacă Jimmy Baxter (şeful de cabinet al lui Town Hill), care primise însărcinarea de a-l aduce de pe insulă, nu l-ar fi zorit.

– N-am să vă uit! Am să lupt pentru voi! le strigă cu ochii plini de lacrimi Allridge.

Şi, într-adevăr, dacă ar fi avut prilejul, ar fi luptat din răsputeri pentru libertatea acelora care, ca şi el, fuseseră pe nedrept deportaţi în această îndepărtată insulă. Toată vremea, în vasul care-l ducea către metropolă, se gândea la cuvintele Clarei Cooper: „Prin flori, natura alintă pe oameni”… Fermecătoare cuvinte. Ele adeveresc că marii cercetători, pentru a corespunde nobilei lor misiuni, trebuie să fie înainte de toate poeţi care preţuiesc şi iubesc darurile vieţii… Din păcate, starea euforică a lui Abraham Allridge fu repede spulberată. Introdus în

cabinetul lui Town Hill, acesta îl întrebă, fără ocoluri diplomatice, dacă ar putea pune din nou în funcţiune „cogitofonul”.

– Fireşte, fireşte, exclamă fericit Allridge. Dar cu o singură condiţie: să fie eliberaţi captivii de pe insula Florilor.

Town Hill îl privi îndelung. Iar dacă „cogitofonul” s-ar fi aflat acolo, în stare de funcţiune, Allridge ar fi putut să-i audă gândul nerostit: „E nebun bătrânul acesta! Auzi ce-i trăsneşte prin minte!”.

Town Hill, ca de obicei, rosti însă cu totul altceva decât ceea ce gândea.

– Vom mai sta de vorbă în această privinţă. Însăşi prezenţa dv. aici e cea mai concludentă dovadă a bunelor noastre intenţii.

Când însă Town Hill îi înfăţişă de data aceasta în fraze abil construite în ce scop urma să fie folosit „cogitofonul”, Allridge simţi că se aprinde de indignare şi de mânie.

– Nu, aceasta n-o voi face niciodată, chiar dacă trebuie să-mi sacrific dragii mei prieteni de pe insulă! Cum îmi puteţi cere să fur gândurile unui om în vederea înrobirii unui popor?

– Dar nu e vorba de înrobire, ci de o adeziune liber consimţită.

– Destul! Vorbele dv. n-au pentru mine nici o valoare.

Toate stăruinţele fură zadarnice. Abraham Allridge rămase intransigent. Nici un argument nu l-a putut îndupleca.

Town Hill spumega de furie. Fusese încredinţat ca a-l convinge pe Abraham Allridge, după suferinţele îndurate pe insulă, era o joacă de copil. Când colo, poftim, bătrânul se îndărătnicea în principii morale. Furia lui Town Hill crescu şi mai mult când, obligat să-i aducă la cunoştinţă lordului Westinghouse eşecul misiunii sale, acesta strâmbă din nas şi-l dojeni astfel:

– Eşti mai bun jocheu decât ministru al Afacerilor interne. După acest bobârnac, nu rămânea decât ca previziunea doctorului Lambert să capete o dramatică şi rapidă confirmare.

La mai puţin de 24 de ore după plecarea lui din Insula Florilor, Abraham Allridge se întorcea în mijlocul nefericiţilor săi prieteni. Pe traiectoria unei nopţi şi a unei zile îmbătrânise cu ani. Şi dacă lui n-a putut aduce doctorului Lambert nici ţigările, nici sticlele cu vin, în schimb nu venise singur. Un nou captiv fu debarcat o dată cu el. Era Guliver.

CAPITOLUL V

- 1 -

Personajul de care ne vom ocupa în acest capitol este un medic care a fost mistuit cândva de o fierbinte pasiune ştiinţifică şi care, datorită acestei pasiuni redeşteptate, a izbutit să redea vieţii pe Guliver, pe Gatina şi Beloger. Da, cititorul a ghicit! E vorba de doctorul Sam Batle.

Faţă de acest încărunţit medic, cei doi pitici au început să nutrească o vie şi caldă prietenie. Era, de altfel, singurul din întregul echipaj al vasului explorator „Victory IV" căruia i se mai îngăduia să-şi viziteze micii prieteni. Nici măcar cei doi iscusiţi mateloţi Mac Intyre, tatăl şi fiul, nu se bucurau de privilegiul pe care-l avea doctorul Batle de a fi mereu în preajma lor.

La început, Robert Morisson găsi că n-ar fi nimerite nici vizitele lui Batle. Nu prea avea încredere în el. Dar cum acest medic fusese, într-un anumit fel, cel de-al doilea „creator" al Gatinei şi al lui Beloger, consiliul ştiinţific al fundaţiei „Morisson" opina că ar fi cel mai potrivit să vegheze asupra sănătăţii celor doi liliputani. Astfel,

Morisson se văzu nevoit să cedeze, mai ales că şi Town Hill stăruise pentru Batle. Să nu uităm: din clipa în care fuseseră lansate acţiunile societăţii „Guliver and Comp.” şi din clipa în care Guliver refuzase să fie părtaş la jefuirea Liliputaniei, prezenţa fizică a celor doi pitici constituia unica bază materială pe care se înălţa întregul eşafodaj construit de Robert Morisson şi sir William.

De îndată ce Gatina şi Beloger îşi făceau apariţia pe străzile capitalei, cursul acţiunilor „Guliver and Comp.” înregistra noi şi importante salturi în sus. Era de neînchipuit cum simpla lor prezenţă isca o adevărată febră în lumea oamenilor care jucau la bursă. Se repezeau la bursă şi din nou se înverşunau unii împotriva celorlalţi, pentru obţinerea unor noi acţiuni sau măcar a unor acţiuni-pui. (Acţiunile-pui sunt o diabolică invenţie a financiarilor de tipul lui Robert Morisson, pentru a goli cu totul buzunarele nefericiţilor acţionari mărunţi, adică sunt o a doua emisiune de acţiuni, numite gingaş: puii celor dintâi)

Grija pentru sănătatea Gatinei şi a lui Beloger apărea deci mai mult decât legitimă. Imaginaţi-vă, un simplu şi nevinovat strănut ar fi putut dezlănţui o adevărată catastrofă la bursă! Şi oare cine ar fi fost mai indicat să le vegheze sănătatea dacă nu chiar acela care-i smulsese din încremenirea somnului de veacuri!?

De altfel, doctorul Batle le salvase viaţa şi în următoarea împrejurare: în memorabila zi când s-au prezentat la curte şi a avut loc penibilul incident relatat, după plecarea furtunoasă a reginei, Gatina şi Beloger au fost luaţi în primire de vicontele Rap şi ciocniţi brutal cu capul de pereţi. Tensiunea nervoasă a vicontelui îşi găsise astfel o supapă care ar fi provocat, fără îndoială, sfârşitul celor doi pitici dacă nu ar fi intervenit la timp Robert Morisson.

– Opreşte-te, viconte! Nu-i ucide! Avem nevoie de ei! Cuvinte salvatoare! Da, aveau nevoie de ei! Privegheaţi

zi şi noapte de doctorul Batle, piticii s-au întremat încetul cu încetul după puternicele comoţii provocate de contactul cu pereţii. Dreptatea lui Morisson se dovedi în micile scăderi ale cursului acţiunilor „Guliver and Comp.”, produse în timpul bolii si convalescenţei celor doi accidentaţi. Însănătoşiţi şi reapăruţi pe străzile capitalei, cursul acţiunilor se ridică din nou.

Datorită acestui complex de împrejurări, doctorul Batle avea putinţa să fie oricând cu micii lui pacienţi. Aceştia locuiau într-un somptuos apartament care era totodată o straşnică temniţă. Erau permanent păziţi şi supravegheaţi. Între Batle şi pitici se statornicise raporturi atât de cordiale, încât după dispariţia lui Guliver, încăruntitul medic devenise duhovnicul căruia micii prizonieri îi încredinţau toate măruntele şi marile ofrande ale sufletului lor.

Batle le aducea, aproape de fiecare dată, câte un dar din partea celor doi Mac Intyre, în afară de darurile pe care el însuşi simţea nevoia să le ofere. Îl desfăta să stea la lungi taifasuri cu ei, îl desfăta să-i privească, să le asculte graiul ca un ciripit. Rămânea adesea uimit de spiritul judicios al observaţiilor lui Beloger şi de spontaneitatea Gatinei.

Piticii începură să preţuiască la adevărata valoare pe toţi cei care se erijau, chipurile, în fraţii lor mai mari: pe lord Westinghouse, sir William, Rap. Town Hill şi alţii. Şi erau cuprinşi de scârbă şi de indignare ori de câte ori Robert Morisson, cântărindu-i în palmă, cu patima pentru arginţi a unui zaraf, îi alinta invariabil cu aceleaşi cuvinte:

– Ehei, puişorii tatii, nici nu ştiţi câte părăluţe meritaţi voi..

Gatina, care între timp citise unele dintre operele de seamă ale literaturii universale, îl poreclise Shylok, după numele celebrului personaj al lui Shakespeare. De altfel, ea găsise o poreclă pentru fiecare: de pildă, gravului sir

William, care avea o figură bovină, îi spunea Apis, după cunoscuta divinitate cornută egipteană; lordului Westinghouse. Datorită cheliei proeminente şi a vidului de sub ea: „Locul viran”; iar lui Town Hill:.„Mirţoaga”, având în vedere pasiunea acestui gentleman pentru călărie.

- 2 -

Dispariţia lui Guliver tulburase cu totul apele limpezi ale sufletului celor doi liliputani. Nu era zi în care să nu-l întrebe pe Batle:

– Spune-ne ce se aude, ce se ştie despre dragul nostru Guliver?

Batle ce putea să le răspundă? Prea multe nu ştia nici el. Dar, cunoscând din chiar povestirea Gatinei şi a lui Beloger incidentul de la palat, îşi dădea seama că pe prietenul lor nu-l aşteaptă clipe însorite. Dimpotrivă, dat fiind ferocitatea lui Town Hip, puteau fi făcute cele mai pesimiste presupuneri.

Totuşi, faţă de Gatina şi Beloger, înfăţişa situaţia lui Guliver cât mai înfloritoare. Brodase cu arniciul fanteziei un fel de istorie în care Guliver juca rolul de seamă, o nouă călătorie în care se avântase vestitul navigator, din care pricină lipsea de atâta vreme din preajma lor. Veştile trimise din această misterioasă călătorie erau întotdeauna excelente şi cuprindeau, fără greş, un salut prietenesc pentru Gatina şi Beloger.

Ce-l îndemna oare pe doctorul Batle să le tăinuiască adevărul? O firească şi caldă simpatie faţă de cei doi pitici, va spune, pe bună dreptate, cititorul. Dar nu era numai atât. Urmărea să facă din cei doi pitici obiectul unor interesante experienţe ştiinţifice. Mistuitoarea pasiune pentru ştiinţă redeşteptată în încăruntitul medic îi dădea ghes să încerce a face din Gatina şi Beloger oameni de statură obişnuită. Da, da, ca mine şi ca

dumneata, cititorule. În acest scop, născocise un preparat din extract glandular. O condiţie de neînlăturat a reuşitei acestor experienţe trebuia să fie starea de permanentă voie bună a pacienţilor săi. Iată de ce se străduia să le aducă, o dată cu prezenţa lui, şi veştile, totdeauna excelente, despre prietenul lor drag, Guliver.

La început, când abia îi încolţise în minte această idee, Batle socoti nimerit să păstreze pentru sine secretul încercărilor lui. Nici chiar Gatina şi Beloger nu trebuiau să ştie nimic. Mai pe urmă, când produsul putea fi administrat, conştiinţa nu-i dădu pace. Nu, nu era bine să întreprindă ceva împotriva voinţei pacienţilor lui. Să-i întrebe, poate Gatina şi Beloger ar fi vrut să rămână mai departe pitici.

Într-o dimineaţă, după nelipsita vizită a lui Robert Morisson, profitând de faptul că erau singuri, îl întrebă în mare taină daca ar consimţi să devină şi ei oameni ca toţi oamenii din ţara lui Guliver. Bucuria cu care cei doi pitici s-au năpustit să-i mângâie nasul, urechile, sprâncenele, fericirea care se citea limpede pe chipurile lor au constituit răspunsul la întrebarea pusă.

– Cum, cum s-ar putea oare să ajungem ca dumneata? nu le venea să creadă celor doi pitici.

– Ca mine ori poate chiar mai înalţi decât mine, răspunse zâmbind Batle, care nu era prea arătos.

– Dar cum, prin ce mijloace?

Atunci Batle le arătă ce au de făcut: să soarbă în fiecare dimineaţă câte o linguriţă din licoarea pe care le-o adusese. Sticluţa trebuia însă pitită bine, ca nu cumva Robert Morisson ori Town Hill să dea peste ea. Ar fi fost vai şi amar de ei, de-ar fi descoperit-o.

Înainte însă de a le da să soarbă din licoare, era bine să se mai gândească dacă, o dată deveniţi oameni ca toţi oamenii, nu vor fi cuprinşi de păreri de rău… Atunci Beloger îi dădu un răspuns care-l uimi pe încărunţitul medic Batle:

– Iubite prietene, trebuie ştii că nu o dată Gatina şi cu mine am fost cuprinşi de o negrăită nostalgie faţă de patria noastră – Liliputania. Bolta plină de nestematele nopţii ori mângâiată de petalele învăpăiate ale răsăritului ne aprindea în inimi amintirea cerului drag al patriei. Noi n-am mai văzut acest cer de multă, foarte multă vreme, dar nu ne pierdusem nădejdea de a-l revedea, atâta timp cât Guliver fusese alături de noi. Dar Guliver a dispărut! Unde? Nu se ştie.

– Ba da, se ştie, protestă Batle. V-am spus că...

– Nici vorbă, ne-ai spus, îl întrerupse Beloger zâmbind, că-i undeva într-o călătorie. Pentru a nu te dezamăgi, te-am lăsat să crezi că noi nu ne îndoim de spusele dumitale. Dar din prima clipă am înţeles că-i o născocire...

– Aţi înţeles? făcu Batle uimit.

– Am înţeles... Ei bine, Guliver dispărut, drumul spre patrie ni-e cu desăvârşire închis. Cine, în afară de el, ar fi putut sa ne călăuzească, pe calea apelor, pe calea de gheaţă şi foc, spre Liliputania? Vai nouă, nimeni, nimeni... Iată de ce ţara lui Guliver trebuie să devină o a doua noastră patrie. Iată de ce în această a doua patrie, în care se găsesc, pe lângă inimile îngheţate ale nobililor ei cârmuitori, inimile clocotitoare ale unor făpturi minunate ca dumneata, ca prietenii noştri Mac Intyre şi ca mulţi alţii, noi trebuie să fim aşa cum sunteţi şi voi. Dacă Guliver trăieşte, ne va fi mai uşor să luptăm pentru salvarea lui. Pitici fiind, oricine ar putea să ne identifice şi să ne împiedice. Aşadar, iubite şi preţuit prieten, să nu mai pierdem timpul... Noi suntem bucuroşi să putem deveni, cu o clipă mai devreme, oameni ca Guliver şi ca dumneata. Nu-i aşa, Gatina?

– Da, răspunse frumoasa Gatina. Totul ne povăţuieşte să nu pierdem timpul. Haide, doctore draga, dă-ne mai degrabă licoarea dumitale minunată!

Doctorul era din cale afară de tulburat, îi tremurau atât

de puternic mâinile din pricina emoţiei, încât vărsă o bună parte din conţinutul sticluţei atunci când umplu prima linguriţă.

- 3 -

Tratamentul se desfăşura în cele mai bune condiţii. Batle le dădea zilnic, în mare taină, o doză din preparatul său. Apoi îi măsura cu centimetrul: progresele erau infime, dar ele existau. Într-o săptămână crescuseră cu doi milimetri.

Tocmai datorită acestei creşteri extrem de lente, nici „Shylok", nici „Apis", nici „Locul viran", şi nici „Mârţoaga" nu şi-au dat seama că se întâmplă ceva extraordinar cu Gatina şi Beloger. Pe Town Hill îl surprinse numai schimbarea bruscă a dispoziţiei lor sufleteşti. De unde înainte erau într-o stare de permanentă irascibilitate, nu răspundeau la întrebări, se zbăteau atunci când erau scoşi la plimbare, dintr-o dată deveniseră veseli, glumeţi şi-şi petreceau toată vremea citind. Town Hill puse această schimbare pe seama îngrijirilor deosebite date de Batle şi se felicită că, urmând sfatul consiliului ştiinţific al fundaţiei „Morisson", îl menţinuse ca medic curant împotriva părerii lui Robert Morisson.

Lucrurile ar fi rămas poate multă vreme nedescoperite, dacă simţurile bătrânului financiar – cu toată vârsta lui înaintată – n-ar fi funcţionat perfect. După cum am mai arătat, Robert Morisson îşi făcuse obiceiul ca, în fiecare dimineaţă, după ce lua cunoştinţă de cursul acţiunilor, să se oprească la Gatina şi Beloger. Acest popas cotidian îşi avea explicaţia lui psihologică. Morisson simţea nevoia să se asigure că ei există, că sunt sănătoşi şi că astfel nimic n-ar putea primejdui eşafodajul societăţii „Guliver and Comp."

Dacă speculaţiile lui impuneau o uşoară scădere a cursului acţiunilor, el hotăra ca piticii să nu părăsească

apartamentul câteva zile. Dacă, dimpotrivă, urmărea o nouă urcare, el ordona ca piticii să fie cât mai mult plimbaţi pe străzile capitalei. Indiferent însă de natura dispoziţiilor date, Morisson se apropia în fiecare dimineaţă, aproape sufocat de emoţie, de Gatina şi Beloger. Chipul său de culoarea vechilor pergamente, se încreţea într-un zâmbet de supremă fericire.

Luându-i uşurel în palmă şi privindu-i cu dragostea cu care un harpagon îşi priveşte aurul, îi alinta ca de obicei:

– Ehei, puişorii tatii, nici nu ştiţi câte părăluţe meritaţi voi..

Într-o dimineaţă, tot cântărindu-i aşa în palmă, i se păru că sunt mai grei.

– Ce-i cu voi, puişorii tatii, v-aţi îngrăşat?

Examinându-i mai bine, constată că nu se îngrăşaseră defel…

– Ei, drăcie, şi totuşi eu nu mă-nşel, cântăriţi mai greu. Nu cumva aţi crescut?

Cuprins de panică, Morisson hotărî să fie măsuraţi în fiecare zi, ba chiar de mai multe ori pe zi. Şi rezultatul acestor măsurători îi confirmă bănuiala: piticii creşteau încet, dar creşteau… În curând lumea nu va mai crede în existenţa Liliputaniei şi atunci gata! Ruina e inevitabilă. Creşterea lor neaşteptată îl îngrozi, dar în acelaşi timp îl nedumeri: „Cum aşa, hodoronc tronc, au început să crească?”

Fură consultate cele mai competente capacităţi medicale, iar părerile emise se ciocneau cap în cap. De pildă, profesorul Wodrow opina că această creştere se datora acţiunii somnului prelungit. Profesorul Randolphe era însă de altă părere. El era încredinţat că numai condiţiile climaterice în care erau obligaţi să trăiască, care difereau de cele ale Liliputaniei, acţionează asupra organismului piticilor.

– Sunteţi cu toţii nişte nepricepuţi! tună Robert Morisson, Aţi făcut vreo analiză să vedeţi dacă nu-i vreo

mână „criminală”?

Analizele confirmară ipotezele bătrânului financiar. În dejecţiuni s-au găsit urme neasimilate din preparatul doctorului Batle. Pentru Robert Morisson nu mai încăpea nicio umbră de îndoială. Vinovatul era Batle. Nimic nu-l putea sustrage acestei acuzaţii. El era singurul medic care-i îngrijea pe pitici.

Când Town Hill fu încunoştinţat că tocmai doctorul Batle, pe care el îl susţinuse, este în mod neîndoios autorul acestei acţiuni „criminale”, fu cuprins de o asemenea furie, încât, părăsindu-şi în grabă biroul, se repezi, fără pălărie şi umbrelă „spre apartamentul piticilor, unde nădăjduia să-l găsească pe încărunţitul medic. Nu se înşelase. Batle era acolo. Năpustindu-se cu o agilitate, care amintea ascendenţa omului pe scară biologică, Town Hill îşi înfipse cu o poftă de vampir dinţii în nasul lui Băile, aşa cum avea obiceiul sa se răfuiască cu aceia care îl scoteau din sărite.

Şi povestitorul poate afirma cu toată seriozitatea că Sam Batle ar fi rămas fără nas, dacă Robert Morisson nu l-ar fi zgâlţâit cu putere pe Town Hill şi nu i-ar fi răcnit în urechi o constatare care-l cutremură:

– Ce-ai făcut, nenorocitule! Ai lăsat uşa deschisă şi au dispărut piticii.

CAPITOLUL VI

- 1 -

Neaşteptata dispariţie a piticilor produse o adevărată derută în cercul înalţilor slujitori ai imperiului. Chiar regina-împărătească, aflând această teribilă veste, fu cuprinsă de o adevărată criză de desperare. Criza se manifestase la început prin ţipete, apoi prin lovirea gravă a prinţului consort cu obiectele pe care le avea la

îndemână, printre care un foarfece extrem de ascuţit, un splendid vas de porţelan de Sevres şi un pantof cu toc Louis XV.

Lordul Westinghouse fu, la rândul său, atins de o gravă migrenă. Astfel, timp de mai multe zile, nu putu să folosească distinsul său „loc viran”. Sir William, în schimb, enervat peste măsură, contrar obiceiului, începu să gândească şi ceru înlocuirea neîntârziată a lui Town Hill din funcţia de ministru al Afacerilor Interne. Cât despre acesta, ca să-şi ridice moralul prăbuşit de nenumăratele eşecuri, se apucă să soarbă cele mai pipărate amestecuri de băuturi alcoolice, iar la o oră după acest exerciţiu sforăia cu capul pe masă. Vicontele Rap, trimis de suverană să afle veşti în legătură cu rezultatul cercetărilor întreprinse, găsindu-l pe Town Hill în această deplorabilă stare, nu se putu abţine să nu-l ciocnească de câteva ori cu capul de cristalul luxosului său birou, care-i servea drept pernă. Clocotind de mânie, vicontele Rap se asocie numaidecât la propunerea ca Town Hill să fie înlocuit şi prezentă suveranei un amănunţit raport în acest sens.

Chiar şi Robert Morisson, pe care calmul nu-l părăsea cu uşurinţă, se simţi la început încolăcit de şerpii deznădejdii. Ore de-a rândul şedea cu privirile aţintite în gol. Din când în când, un prelung oftat, care amintea şuieratul depărtat al unei locomotive, ieşea din pieptul lui bătrân şi slăbănog. Atunci mormăia aceste cuvinte:

– Sunt ruinat! Sint ruinat!

Totuşi Robert Morisson fu primul care-şi recăpătă sângele rece. Trebuia să împiedice ruina, şi în acest scop imperativul suprem cerea ca opinia publică să nu afle de fuga piticilor, în acelaşi timp, urma să se întreprindă cele mai intense, dar şi cele mai tainice investigaţii pentru regăsirea lor. Stărui şi el ca Town Hill să fie de îndată înlocuit, întrucât dovedise o totală incapacitate. Ba, considerându-l ca principal vinovat, ceru sancţionarea

lui. Dar nu o sancţiune oarecare, doar spre a se da satisfacţie vicontelui Rap ori lui sir William. Era vorba de altceva. Town HiiI trebuia mai degrabă îndepărtat, pentru ca nu cumva indiscreţia lui vindicativă să compromită noul plan de acţiune. Şi Robert Morisson socotea că locul cel mai potrivit pentru Town Hill ar fi fost Insula Florilor.

Numai opunerea categorică a lordului Westinghouse l-a salvat pe fostul ministru de Interne de deportarea pe această blestemată insulă. El fu surghiunit la mănăstirea „Sfânta Clara”, ridicată în secolul al XII-lea în îndepărtatul comitat Rudesfort. Din fericire, fiind o mănăstire de milostive călugărite, surghiunul a fost suportat în cele mai bune condiţii. La numai o zi după plecarea forţată a lui Town Hill, un scurt comunicat vestea că, acesta îmbolnăvindu-se, interimatul Ministerului Afacerilor Interne fusese preluat de sir William, ministrul Coloniilor.

\- 2 -

În timp ce, instalat la Ministerul Afacerilor Interne, sir William primea tot felul de rapoarte personale, telefonice, radiofonice, televizate care îl vesteau cum că organele în subordine s-ar afla pe urmele celor dispăruţi, dar că până în prezent nu pot comunica nimic precis şi concret, ce se petrecea cu Gatina şi Beloger?

Aici e poate cazul să arătăm cititorului cum au reuşit ei să fugă din somptuosul apartament, care era în acelaşi timp şi o bine ferecată temniţă. Aşadar, când Town Hill se repezi să înfulece nasul încărunţitului medic Sam Batle, Gatina şi Beloger au căutat să împiedice cu orice preţ acest oribil festin.

Dar ce pot oare puterile cu totul de neluat în seamă a doi pitici, fie ei şi foarte inimoşi, faţă de dezlănţuirea furiei uniri gentelman cu reminiscenţe de animal carnasier? Batle, observând uşa rămasă deschisă în

urma intrării vijelioase a lui Town Hill, înainte de a se rostogoli pe covor cu adversarul său, le-a strigat:

– Uşa-i deschisă. Fugiţi! Fugiţi!

Ceea ce piticii nu întârziară să facă. Deşi pasul lor de furnică nu putea fi asemuit cu pasul unui alergător de cros, trebuie să subliniem că ieşirea lor pe coridor a însemnat un adevărat record mondial.

Dar pe coridor încremeniră înspăimântaţi. Robert Morisson se îndrepta agitat spre apartamentul lor. Fără a mai sta pe gânduri, piticii se băgară sub covorul, gros şi moale, în care se scufundau paşii lui Morisson. Din fericire, au scăpat nezdrobiţi de călcătura acestuia, dar ieşiră aproape înăbuşiţi de praf.

Acum, după ce evadaseră din apartament, se punea problema strecurării afară din imobil. Hm! Problemă destul de anevoioasă, întrucât la capătul coridorului străjuia o gardă aflată sub comanda directă a colonelului Shelton, mai-marele peste poliţia metropolitană.

Shelton, care-l însoţise pe Town Hill, asculta tocmai raportul plutonului de serviciu. După asigurările acestuia, totul era în deplină ordine. Shelton îşi scoase chipiul şi-l puse deoparte pe un fotoliu. Iar alături, deschisă, era taşca, vestita lui taşcă, din piele de crocodil, numită în derâdere de către răuvoitori: „coşniţa lui Sheiton”, întrucât aici, pe lângă diferite hârtii speciale, se găseau şi unele savuroase gustări preparate personal de adorata lui soţie, mistress Mabel Shelton, care avea pasiunea bucătăriei.

Evrica! Erau salvaţi! Gatina emisese ideea salvatoare.

Ei bine, n-o să credeţi, dar Gatina socotise că nu poate fi un loc mai potrivit unde să se ascundă, decât în taşcă. Iar Beloger fu întru totul de părerea ei! Fără a mai pierde timpul, se furişară până la fotoliu. Aici, ajutându-se unul de celălalt, izbutiră să intre în taşcă şi să-şi facă loc printre hârtiile oficiale şi pateurile cu ciuperci şi ficat de gâscă.

(continuare în numărul viitor)

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și tehnică". Telefon 7.60.10 int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU